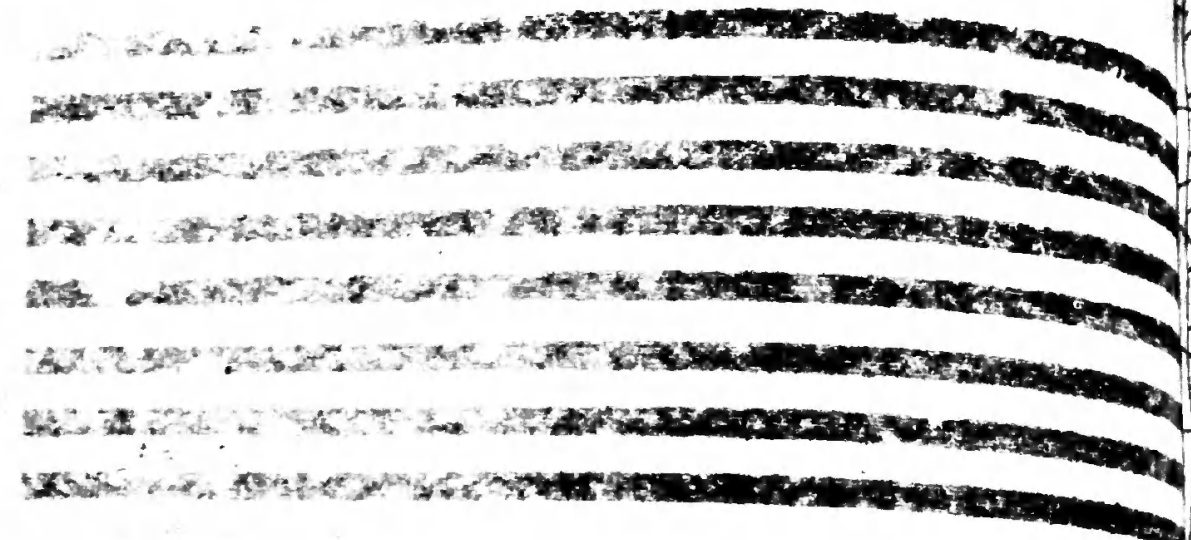

حال پریان نال

صدارتی ایوارڈ یافتہ (2014)

عبدالرحیم عزمی

ممکراٹ سائنس پبلیکیشن کراچی

حمد باري تعاليٰ

1

ملّٰي ملّٰي ڪلّٰي جي ڪر - مومن تون به تنوار

الله لا اله الا الله

سمجهڻ وارا سمجهن ٿا ڇا ٻولين ٿا ٻاڻيرا
پنهنجي پنهنجي ٻوليءَ ۾ ڇا ڳالهائڻ ٿا ڳيرا
بلبل باغ ۾ شور مچايو ڪوئل کي ڪوڪار

الله لا اله الا الله

جاڳي اسانکي جاڳائڻ ٿا باز به ڪن ٿا هو هو
کانگ ڪبو تر ڪمريون ڪونجون قاز به ڪن ٿا هو هو
چاه منجهاران چانه پکين ۽ چيهن کي چونگار

الله لا اله الا الله

ياد وينا ڪن يار حقيقي مور ۽ ديئون مينا
هنجه چڪور به الله هو چئي ٿارين ٿا پنهنجا سينا
تتر تلور به تات انهي ۾ جهرڪين کي جهونگار

الله لا اله الا الله

طوطن کي پي تانگه اها ئي ڪير به غافل ڪونهي
اي انسان ادا ڇو تنهنجو نالو ئي داخل ڪونهي
تسبيح ڪن سرخاب پکي ۽ ههڙن کي هونگار

الله لا اله الا الله

ڪهڙا ڪهڙا نانوَ ڳڻيندين عزمي قلم ڦٽي ڪر
جانب کي ڏئي جايون جيءَ ۾ دل تان دور مٽي ڪر
هر هڪ شيءِ کي هر دم هوندي آه اها گفتار

الله لا اله الا الله

2

حمد باري تعاليٰ

رب سائينء كي سار
ادا ذكر نه وسار

الله هو الله هو الله هو الله

☆ پڪي پنهنجي ٻولي ۾ رب ياد ڪن ٿا
وڻ وڻ جي مٿان ويهي سڀ ياد ڪن ٿا
ٻڌ ٻولي مزيدار - ادا ذكر نه وسار

☆ ڏسين جانور جيڪي به ٿو بي زبانا
ٿين روز روزيءَ لاءِ پوءِ ٿا روانا
پهريان هو هو جي ڪن ڪار - ادا ذكر نه وسار

☆ جڻو جيت پي پنهنجي رب کي سنڀالي
هر چيز اڄ پي آ بندگيءَ حوالي
رڳو بنڊا تون بيڪار - ادا ذكر نه وسار

☆ سج چند تارا به نٿا ڪن ڪوتاهي
وقت تي اڃالو آ وقت تي اونڊاهي
ٿورو مٿي به نهار - ادا ذكر نه وسار

☆ نه ٿو پنهنجي سائينءَ کي عزمي سنڀارين
رڳو نفس جي ويٺو غلاميءَ ۾ گهارين
نفس نياڳي کي مار - ادا ذكر نه وسار

3

حمد (سرائڪي)

خدا دا نام گهنو
لا اله الا الله

نه ملدا قرب خدا اهيڻ ذڪر باجهون
☆ ايجها انعام گهنو - لا اله الا الله

نبي دي پيروي خود خدا دي پيروي هه
☆ نه پيا نظام گهنو - لا اله الا الله

سهڻي عمل ڪرڪي مٺي محمد ڪون
☆ جنت دا جام گهنو - لا اله الا الله

خدا دي ذات پڇي تيڌي رضا ڪيا هه
☆ ايجها مقام گهنو - لا اله الا الله

نه نفس دا گهوڙا چڙيا رڪين عزمي
☆ اهندا لغام گهنو - لا اله الا الله

حمد باري تعاليٰ

٤
ڌڻي ڏر ڇڏيندين ته چارو نه آهي
سوا تنهنجي سائين سهارو نه آهي

☆ عمل هي اسانجا ڏسين ۽ پسين ٿو
رسيو ٿو به روزي نه ڪنهن کان ڪسين ٿو
رزق بي حساب آ اڌارو نه آهي

☆ صنم پيو پڪاري جو سانجهي سوڀري
صمد چئي ڏنائين پلي هڪڙي پيري
انهيءَ کان به تو ڪيو ڪنارو نه آهي

☆ ۽ لبيڪ عبيد جو آواز تو ڪيو
ملائڪ منجهي ويا انهن عرضڙو ڪيو
تنهنجي ذات کي مڃڻ وارو نه آهي

☆ تو فرمان جاري ڪيو منهنجا سائين
ڪئين سال بيهي بتن کي سڏيائين
مگر ڪنهن به مڻيو مونجهارو نه آهي

☆ نه آزار کان جي ڪيان مان به آجو
ته بوتِي ۽ مون ۾ رهي فرق ڇا جو
هتي سڏ ڪنهن جو نڪارو نه آهي

☆ پريو پيو آ تنهنجو خدايا خزانو
مان جهڙو ڪي تهڙو آهيان تنهنجو ٻانهو
ڪو عزميءَ جو ربُ جدارو نه آهي

مناجات

5

ڏٺي لڄيال اسان جا
نه ڏس هي حال اسان جا
صدقي پيغمبر جي ڪر پار
شاهه مدينا ڏي نهار

باري تنهنجي ذات جو سڏ آ - ڏاڍو ڏکيو سڪرات جو سڏ آ
ڪجانءِ سڪراتڙي سولي - جهلي هٿڙن ۾ جهولي
گهرندو رهان ٿو دعا هر بار

ڦير به ڪاري ٻاٽ بجهي ٿي - جنهن ۾ سوڙهي سامي سجھي ٿي
پڇاڻي مهل اسان تي - ڪا آڻي ڪهل اسان تي
هوش جوابن ڏيڻ جو ڏيار

نيون پلصراط جو پنڌ ڏکيو آ - هيءُ پٽڻ هي هنڌ ڏکيو آ
سنهي پل وار کان آهي - ٽڪي تلوار کان آهي
اٿتارا آهيون پاڻي تار

سارا عمل ميزان تي ترندا - ڇا ڇڏينداسون نيڪيون گهرندا
اسان ۾ عيب گهڻا ٿي - چڱاين جا نه ڪٿان ٿي
تنهنجي ڪرم جي آ درڪار

عدل ڪندين آقا ڪٽنداسين - فضل ڪندين تڏهن ڇٽنداسين
ڇيو لاتقنطو آ تون - هي عبدالرحيم اميدون
ان ۾ رکي آ ويٺو هزار

نعت

6

صل الله سبحانه الله - صل الله سبحانه الله
پنهنجو سينو مدينو بڻايو، جهومي جهومي ڳايو

☆ پاڇو ڌرتيءَ تي نه پيو پڻ حورن کي حيرانيون
حسر تي ويئي ڪانه مڪي هي منهنجي نبي جون نشانيون
مالڪ جنهن جو شان وڌايو، جهومي جهومي ڳايو

☆ لعاب دهن جي ڳالهه ڪجي ڇا ماکيءَ کي ويو ماري
ڪونه پسيني سان پچندا ڪو مشڪن جا من هاري
وهو جلون جوڙ بڻايو، جهومي جهومي ڳايو

☆ شان حبيب ڪرمن جي جو ڪير لڳائي ڪاڻو
جنهنجي آڱر جي نه اشاري چنڊ کي چيري لاڻو
لهي ويل سج واپس آيو، جهومي جهومي ڳايو

☆ ڏينهن نتي جو جاڏي جاڏي پير پري هلندو هو
جهڙ به حضور تي تاڏي تاڏي چانو ڪري هلندو هو
پهڻن ڪلمو پڙهي ٻڌايو، جهومي جهومي ڳايو

☆ عزمي عبدالرحيم ويچارو شان بيان لکي ڇا
مالڪ جنهن جو پاڻ ٿناگر هي انسان لکي ڇا
آ وَرَفَعْنَا رَبَّ فَرَمَايُو، جهومي جهومي ڳايو

نعت

وڃي جهنگ جهر ۾ ڏينهن رات، ڪبي ثنا ڪريمن جي.
رڪي تن من ۾ هيءَ ذات، ڪبي ثنا ڪريمن جي.

☆ پوئتي رڪي ٻيون سڀ مجبورون
ڪميون حياتيءَ جون گهڙيون هيئن پورون
رڳو سچڻ جي وائي وات، ڪبي ثنا ڪريمن جي

☆ جا ٿي حضور جو ذڪر هلي ٿو
نرمل نور جو ذڪر هلي ٿو
اتي رحمت جي برسات، ڪبي ثنا ڪريمن جي

☆ شان حبيب جو ڪيو رب تعاليٰ
بيشڪ اهي بلند ۽ بالا
جڙي جنهن جي ڪري ڪائنات، ڪبي ثنا ڪريمن جي

☆ پاڻ زماني کان ڪر پاسيرو
ٿئي يا نه ٿي خوش ٿيرو مٿيرو
هجي راضي رسول جي ذات، ڪبي ثنا ڪريمن جي

☆ ”سومرن“ ۾ ڪيئي سياڻا ۽ سالڪ
عزمي ليڪن مٺڙي مالڪ
مون کي مهر ڪري ڏني ذات، ڪبي ثنا ڪريمن جي

نعت 6

چڏيو آ نه چڏڻو هي چاه آ
سريءَ ۾ جيسين مون کي ساه آ
هي نه ٻولي کبي کبي، هوندو ذڪر زبان تي نبي نبي

☆ شعر ۾ شاعر جو به نبي جي ثنا نه ڪري
منهنجو مشورو آ ته هو ڪارا پنا نه ڪري
لکي پلي لکي گمراه آ، سريءَ ۾ جيسين مون کي ساه آ

☆ قلبي سڪون رسي ٿو حضور جي محفل ۾
مهر جو مينهن وسي ٿو حضور جي محفل ۾
جنت هي جلسي گاه آ، سريءَ ۾ جيسين مون کي ساه آ

☆ محفل اهڙي سڄائي جيڪو دل شاد ڪري
هلندڙ دور ۾ جوان اهو ٿو جهاد ڪري
پسند ڪندو سا الله آ، سريءَ ۾ جيسين مون کي ساه آ

☆ عشق حبيب ڪريم سان يار هتي هوندءَ
محشر ۾ محبوب اڳيان منهن مٿي هوندءَ
پنهنجو هيءُ پڪو ويساه آ، سريءَ ۾ جيسين مون کي ساه آ

☆ جي دنيا جي رنگينيءَ ۾ گم ٿي ويندين
اي عزمي بي دينيءَ ۾ گم ٿي ويندين
دنيا ۾ ٺڳيءَ جو ٺاه آ، سريءَ ۾ جيسين مون کي ساه آ

نعت شريف

اڳي اڳي ۾ رڳ رڳ ۾
 رک عشق خدا جي حبیب جو
 پوءِ چمڪڻ ڏسجانءِ نصیب جو

ڏيندڙ کير ڏکڻ ۾ ڏي پيارا
 هن هن جون نه ڪاڻون ڪڍ پيارا
 در سڪڻان، پري رکڻان، در پڪڙ تون محب مجيب جو

پلي ڪنهن جو ڪلهن تي قرض هجڻي
 ڪوئي درد يا دل جو مرض هجڻي
 صلواتون پڙه ادا تون، طب ڳول نه ڪنهن به طبيب جو

تنهنجا راج سلامي نه ٿين چڻجانءِ
 توکي منهن تي مٺيون به نه ڏين چڻجانءِ
 ڪوڙو ٿيان مان، ڏنڊ ڏيان مان، اهو چڻلينج آ مون غريب جو

وجه هٿڙو حضور جي دامن ۾
 ٿي شامل تون به غلامن ۾
 دنيا ۾ عقي ۾، توکي ملندو سهارو عجيب جو

لکي نعت مون حيثيت ٺاهي آ
 پنهنجي عزمي عزت ڪرائي آ
 مان چاهيان، ڪجهه ناهيان، اهو قرب آ مون تي قريب جو

نعت شريف

10

ڏک ڏسين ته پوءِ چڻجانءِ، اهڙو ڏس ڏيندوسانءِ
لڙڪ وهائي به چار سار حبيب
دروندي دل ٿار سار حبيب
کي
کي

☆ جڏ گنديندن حبيب سان ناتو
اهڙي حبيب طيب سان ناتو
پڪ پجي ويندين پار سار حبيب
کي

☆ صل علي جو تون ورد پچائي
پاڻ دنيا جي بلا کان بچائي
طلب انهيءَ ۾ گذار سار حبيب
کي

☆ پجي پڪار مديني ۾ ويندءِ
نظر نيٺن ٺار جي ٿيندءِ
دور نه آ دربار سار حبيب
کي

☆ پاڻ اسان اهڙي وات چڏي آ
اونده ۾ رهي لات چڏي آ
سوچ ۽ پاڻ سنڀار سار حبيب
کي

☆ دنيا وارن جا در کڙڪائي
عزمي هرڙ نه ڪا هٿ آئي
جا به هجي درڪار سار حبيب
کي

نعت شريف

//

پيا سور ۾ ساٿ ڇڏيندو، سردار ڇڏيندو ناهي
سردار ڇڏيندو ناهي، اهو يار ڇڏيندو ناهي

درد هجڻي به هلي آ
اهڙي يار ڳلي آ
بين دروازن تان دل جو آزار ڇڏيندو ناهي

سڪڻ سان دل ڦاٽي
چئن ڏينهن جا ساٿي
پر محب مديني وارو ڏٺي پيار ڇڏيندو ناهي

عيبن وارو آهين
ڪي پيارو آهين
غمگين ڏسي ڪنهن غم ۾ غمخوار ڇڏيندو ناهي

تڪليف ۾ آ هٿ ڪوئي
هٿ يار ويهي ٿو روئي
پنهنجي امت کي اوکيءَ ۾ دلدار ڇڏيندو ناهي

اهڙي چانو ڇڏيان مان
بين جو پيلهيو ڏيان مان
آ عزمي ننگ نبيءَ تي، ننگدار ڇڏيندو ناهي

نعت شريف

12

جيڪي جنت وارا انعام ڪندا
منهنجي سهڻي نبيءَ جا غلام ڪندا
پيا پيلها نه ڏي ادا اهڙو در چڙي، نه ٿي غيرن جو غلام

☆ جيڪي پورل کان پيرو نه پيڻ
تري تار بنا ترهي به وڃن
پرين پاڻ تنين جي سام ڪندا

☆ پرين پل به پري پاڻان نه ڪندن
دنيا وارن جيئن ماڻان نه ڪندن
کلي گوهر سان گڏ گام ڪندا

☆ ڪندو هلندو چانو سڄي ست ۾
جو لواء الحمد جهنڊو هت ۾
منهنجا عربي عالي مقام ڪندا

☆ آ جنت وارو جهان ٿي پيو
اهي ننگر ٿي پيا اهو نان ٿي پيو
جهڙي طلب ڪندا تهڙا طعام ڪندا

☆ دڪي درد جي چڻنگ ڪا سيني وڃي
رڳو روءِ ته آه مديني وڃي
اجهو ملڪ اچي پيغام ڪندا

☆ جڏ رزمز اها رڪندين رڳ ۾
ته پوءِ عبدالرحيم سڄي جڳ ۾
تنهنجو ڪوڙ ادب سان نام ڪندا

نعت

13

منهنجي شان واري نبي ڪم ٺاهي ڇڏيو آ
گنهگارن جو روئي غم لاهي ڇڏيو آ

پڇي ڏس غار کان ته سائين ڪنهن جي سار ۾
روئي روئي پهڻ ڪيا آلا ڪنهن جي پيار ۾
ايڏو پال توهان اسان جو پلائي ڇڏيو آ

رهيو معراج ويلي ساڳي فڪرات ۾
حبیب سان قول ڪيو مولا ملاقات ۾
وڪسوف واري واعدي رنگ لائي ڇڏيو آ

توڙي اسان تنهنجو ڪم وڻيو ڪوئي ڪونه آ
اڳئين قوم وانگي رڃ بڻيو ڪوئي ڪونه آ
مولا مور وانگي چهرو چمڪائي ڇڏيو آ

رهندو جنهن قوم ۾ هي جناب رسول آ
انهن تي عذاب ڪيان مون کي ناقبول آ
قرآن ۾ هي رب فرمائي ڇڏيو آ

نڪا مون ۾ نيڪي آ، نه ڀلو اعمال آ
ڪهڙو عزمي پلا ويڃاري جو حال آ
رڳو نانءُ ثنا خوانيءَ ۾ لکائي ڇڏيو آ

۱۶

نعت

ڪير آ جو ڪير آ جو قيامت ۾ ڪم ناهي
هڪ ئي مديني واري مير جو ڊر آهي

☆ ڪرسي قهار جي تي رب پاڪ هوندو
توبه قبول ٿيڻ جو بند تاڪ هوندو
ذوالجلال ڪي، ذوالجلال ڪي، ڪير جلال تان لاهي

☆ آدم صفيع الله ۽ موسيٰ به هوندو
يونس، ايوب، يحيٰ، عيسيٰ به هوندو
غم هٽائي، غم هٽائي، ڪنهن کي طاقت ناهي

☆ سارا نبي به نفسي نفسي ڪندا پيا
ليڪن حبيب امتي امتي ڪندا پيا
پوءِ ڏسجو، پوءِ ڏسجو، شان حبيب جو چاهي

☆ پورو انجام ٿيندو ولسوف وارو
چوندو حضور جن لئي الله پيارو
بخشائي، بخشائي، جن کي جانب چاهي

☆ رب آ نوازيو جنهن کي اذن شفا سان
عزمي اسان جي پياري ان مصطفيٰ سان
همسري لئي، همسري لئي ڪير ٿو سڀني ساڻي

نعت

15

خود خدا جي به ذات ملي حبيب وتان
ڪهڙي چيز ملندي نه ڀلا عجيب وتان

جنگ ۾ هو جنهن جو نڪري پيو تارو
حبيبن ڏي هٿ ۾ ڪڍي ويو ويچارو
لڄپال اهي حال ٿيا نصيب وتان

مديني جي سائين لب پاڪ لائين
اڳي کان به اک ۾ ججهي ديد آيس
ائين ٿئيس ها علاج ڪهڙي طبيب وتان

برسات پئي ٿي تر ۾ نه توڙي
صحابا اچن پيا ڪريمن ڏي ڊوڙي
پڪ هئي ته حل ٿيندو هن مجيب وتان

ڪيو فرض شيديءَ سائين ڪنوار ڪانهي
آهيان بد شڪل پيو ٻني ٻار ڪونهي
تڏهن واه جڙي آ نه ڪنهن قريب وتان

ڏس ڳالهه آهي وڏي غور جهڙي
مخبوب ڏياريس وني مور جهڙي
ڪندو ناز هليو هاڻ هر رقيب وتان

فرمان عزمي آهي ا جانين جو
والله يعطي انا قاسم جو
ٻڌندو آن هر روز هر خطيب وتان

16

نعت

نبي خدا جو خدا نبيء جو کون و مکان حبیب جو آ
هي به جهان حبیب جو آ، هو به جهان حبیب جو آ

☆	جنت	۾ جيڪي کير جون واديون
	ديد	کٽي وڃي ايڏيون ڪشاديون
		ڪوثر زم زم ڄام طهورا، سڀ سامان حبیب جو

☆	حورون	۽ غلمان به جنهن جا
	جنتون	ماڳ مکان به جنهن جا
		دار الخلد ۽ جنت ماوي باب ريان حبیب جو آ

☆	ڪڪر	پيا ڪن خيال مٺي جو
	ڏيئي	غلامي ڏينهن ٿئي جو
		پٿر پڙهندا ويا صلواتون، عجب شان حبیب جو آ

☆	سج	لهي ويل واپس ٿيو هو
	ڏيه	ڏٺو وري ڏينهن ٿي ويو هو
		چنڊ به چيرجي هيٺ لٿو هو، ٿيو فرمان حبیب جو آ

☆	معجزو	اچ پي عزمي ڏسون ٿا
	بدلجي	ويا سارا صحيفا
		صحيح سلامت ساري دنيا ۾، اچ به قرآن حبیب جو آ

نعت

17

م سونه و تي سنسار حضور جي صدقي ۾
سڀ جڙيا جنسار حضور جي صدقي ۾

مينگه ملهارون
بخش بهارون
تر بر ۾ تڌڪار حضور جي صدقي ۾

رونق ساري
جي گلزاري
باغن ۾ هپڪار حضور جي صدقي ۾

آ روشنائي
ڪاڏهون آئي
چنڊ به ڪيا چمڪار حضور جي صدقي ۾

چا چا ڪريون
ملائڪ پريون
حورن ۾ ڪيا سينگار حضور جي صدقي ۾

يا اڻ جاڻون
هي سڀ ماڻهو
پير فقير هزار - حضور جي صدقي ۾

نعت

رحمت جو وسڪارو ٿئي
وند وٺين ته هي وارو ٿئي
ڪول رڳو جهولي پنهنجي ڪول موتي لال ملند

☆ سوچ ته ڪر ايوان ۾
محفل آ ڪنهن جي مان ۾
سڌ انهي ۾ سڌارو ٿئي

☆ پڇر ڪاب نه ٻي ڪبي
ذڪر خدا ذڪر نبي
ڏاڍو عجيب نظارو ٿئي

☆ ماڻ مزو صلوات ۾
ورد هجڻي اهو وات ۾
پرو ڪي ڏاڍو پيارو ٿئي

☆ ڇڏ زماني جون محفليون
پاڳن ۾ هي گهڙيون مليون
هڪڙو پل به اڌارو ٿئي

☆ ويهڻ هي رب ڪي وڻي
نيڪن ۾ نالو ڳڻي
عزمي پوءِ چٽڪارو ٿئي

19

نعت

ان سائين ڪريم ڪي سارين نٿو لڪ سهڻي رسول جا ٿورا ٿئي
مب دل ۾ حبيب جي ڌارين نٿو لڪ سهڻي رسول جا ٿورا ٿئي

☆ جيڪو توکان اڳي تو لاءِ روئي پيو
تنهنجا دفتر روئي ڏوئي پيو
ان سهڻي لاءِ لڙڪ ٻه هارين نٿو لڪ سهڻي

☆ اها صورت ڪرڻي نه ٿي ڪنهن جي ڪري
ايڏو رتبو مليو ٿئي جنهن جي ڪري
ان پياري سان ڪو ڳڻ پارين نٿو لڪ سهڻي

☆ ڪم پوندءِ حسين جي ناني سان
رڳو نينهن ٿئي ناچ ۽ گاني سان
صلواتون پڙهي دل ٺارين نٿو لڪ سهڻي

☆ اهي ڌر ۽ زمينون نه ڪم ايندءِ
اهي موٽر مشينون نه ڪم ايندءِ
هيءَ دنيا لاءِ ٻوٽو ٻارين نٿو لڪ سهڻي

☆ ڪيڏو ته آ ڪم دينيءَ ۾
مزو گرم آن دنيا جي رنگينيءَ ۾
رڳو اڃان عزمي تون پاڻ سڌارين نٿو لڪ سهڻي

نعت

20

عشقِ نبي دل ۾ هجي، اهو پنهنجو ايمان آ
 پاڻ کي پالڻ، جڳ ۾ جالڻ نينهن بنا نقصان آ

☆ جانورن جيئن جيڪو گذاري
 حبِ نبيءَ جي دل ۾ نه ڌاري
 ڪيڏو به آهي سهڻو ته چاهي، پر نه اهو انسان آ

☆ روئجي اتي جيڪو روئي ڄاڻي
 مام اها ٿو ڪوئي ڄاڻي
 هن جي سامهون، هن جي سامهون، روئڻ اکين جو زيان آ

☆ بلال جهڙا ڪوجهڙا ڪارا
 جان ڏئي ٿيا رتبَن وارا
 گهر پي گهورڻ، سر پي گهورڻ، عشق وارن جو شان آ

☆ صديق پياري پيار جي جي خاطر
 پير ڏنگايو يار جي خاطر
 پاڻ ته جهور آ، ضعيف ضرور آ، جذبو ليڪن جوان آ

☆ پيا پل پين جي در تي وڪامن
 عزمي حبيب جي وٽ تون دامن
 يار نه جيسين ملندءِ تيسين، ملندو نه رب رحمان آ،
 اهو پنهنجو ايمان آ

نعت

21

رب تار مان تنهن کي تاريندو
ساري حياتي ساريندو
جيڪو صل الله عليه يا رسول الله - صل الله عليه يا حبيب الله

شان پرين شامل ٿي ويا
ڪيئي ڪامل ٿي ويا
رب ڏاج انهي کي ڏياريندو جيڪو ساري حياتي

نه ٿو سگهڙو سورين وينو
جندڙي جهورين وينو
غمگين اهو نه گذاريندو جيڪو ساري حياتي

جنت جي سو وات پلي ويو
جو صلوات پلي ويو
آ بهشت به تنهن کي پڪاريندو جيڪو ساري حياتي

جيڪو حبيب سان تار ڳنڍيندو
ساه به سهنجو ڏيندو
ڏاڻي ملڪ عذاب نه ماريندو جيڪو ساري حياتي

عزمي پاڻ خدا به پڙهي ٿو
مومن کي ڏس ڏي ٿو
اهو پرت پرين سان پاريندو جيڪو ساري حياتي

جڏ ڪوئي منهنجو ڪم ٺهندو نه آ
صلواتون پڙهان غم رهندو نه آ

☆ قرب بنا چڻ ڪڙهيو آهي
جيسين درود نه پڙهيو آهي
تيسين لينگهو گناه جو ٺهندو نه آ

☆ پل پل ڪئي سردار ستاري
امت آ پنهنجي يار کي پياري
ڪڪ ڪنهن تي پوي پرين سهندو نه آ

☆ چڏڻي دعويٰ سڪڻي پوند
چڻنگ اندر ۾ رکڻي پوند
نه ته گوڙهو ڳلن تان به وهندو نه آ

☆ مهڻان ملن ته به خيال نه ڪو ڪر
ائين ارادو پنهنجو پڪو ڪر
جيئن ليڪو پٿر مٿان ڏهندو نه آ

☆ لوڪ چريو يا پيو ڪجهه چوند
عزمي چا چا ٻڌڻو پوند
سج سج آ ڪنهن کان سج ٺهندو نه آ

نعت

28

ڪائنات جو
 ڏينهن رات جو
 پڙهندا ڪيو هيئن پيار مان
 صل علي حبيبنا صل علي محمد
 صل علي نبينا صل علي محمد
 آ رب تعاليٰ
 اعلئون اعليٰ
 پڙهندو رتبو
 آ سهڻي صلوات جو
 جي حسرت سان
 به پڙهيو ڪثرت سان
 درشن ٿيس هن ذات جو
 صلوات سڄڻ جي
 ولي ويا بڻجي
 ڪوڙ ڪائل هان هن بات جو
 ڳڻتي ڪهڙي ڪبي جو
 سهڻو درود نبي جو
 حل آ هر مشڪلات جو
 سائينءَ جو هين ثناگر
 عبدالرحيم ادا ڪر
 شڪريو هن ذات جو

نعت

24

سماقتاب چوان يا گلاب چوان،
رخ پلاک خدا جو کتاب چوان
ونان نام وڏي ادبن سان، رب پاڻ سڏيئي لقبن سان.

☆ رب کلام ڪيو ٿئي ڪاٿي
يا اَيُّهَا الْمَزْمَلُ چئي ڪاٿي
يس ڏيئين، طس سڏئين، تون نوازيل آ رتبَن سان

☆ مولا مخاطب ٿيو ٿئي ڪاٿي
يا اَيُّهَا الْمُدَّثِرُ چئي ڪاٿي
تعظيم ڪبي، تنهنجو نام نبي چمان هر هر وينو لبَن سان

☆ جهري تنهنجي ڪي نجم چيائين
جنهن جو قرآن ۾ قسم ڪيائين
ڪٿي ليل سڏي رب رات جي ڏي، تشبيهه تنهنجي زلفن سان

☆ طه به تنهن جي لاءِ چيائين
توڪي سراج منير ڪيائين
چا ڳالهه ڪبي آيا ڪوڙ نبي، ائين قرب رهيا نه سين سان

☆ رحمت للعالمين به تون آن
رثوف رحيم امين به تون آن
تون نور هدي محبوب خدا، چا پيت ڪيان وصفن سان

☆ عزمي ڪي وڌ لياقت ڏي رب
تن ۾ اهڙي طاقت ڏي رب
ڏينهن رات رڳو تنهنجي نعت رڳو سينگاريان سهڻي لفظن سان.

25

نعت

ڪيو نبيءَ جو نام مولا پنهنجي نام سان ڪئي
ولندو اسم ڪر صلواتن سلام سان ڪئي

سستيءَ ۾ پنهنون ۾ ٻين ۾ جدائي به ٿي
هنن ۾ ته پوڻي ناهي نه پئي آ وڻي
نبي رب سان، رب هر دم ڄام سان ڪئي

ٻڌين ٻانگ ٿو جا تنهن ۾ به ناهن جدا
اشهد ان محمد چوايو خدا
رسالت آ توحيد پيغام سان ڪئي

وري ڏس ورائي نظرون التحيات ۾
پنج ٿي وقت پڙهندو آهين جيڪو وات ۾
اتي پي آ مولا عربي امام سان ڪئي

وري ڳالهه هن تي آءُ جو مڪي پاڪ ويو
مديني نه ويو ته انهيءَ جو حج ٿي نه ٿيو
ميڻو آ هيءُ پي هر احڪام سان ڪئي

مٺي مصطفيٰ جي، جيڪو نه لاري لڳي
خدا ڪونه ملندو عزمي انهيءَ کي اڳي
ملندو آ رب محبوب جي سام سان ڪئي

نعت

26

نه رقيب جو به رقيب
اهڙو ڪريم اسان جو حبيب

☆ قدمين سندن هڪ مائي، گندگي ٿي اچلائي
جنهن کي اصل ۾ بغض هو دل ۾، بغض هو دل ۾
ان کان به پڇڻ ويو عجيب

☆ دين تنو ڪافرياڻي، شهر ڇڏيو ۽ شراڻي
پهتس سائين، هڙ ورتائين، هڙ ورتائين
وريو پوڙهيءَ جو پوءِ نصيب

☆ احد ۾ واقع ٿيو آ، ڏند شهيد ٿي پيو آ
ڪونه پيتيائين، منهنجي سائين، منهنجي سائين
ڪٿي ويرين کي دعا وري به

☆ جڏا حريص عليڪم، ڪيئن سهندو ڪنهن تي غم
جيءَ کي جفا ڏي، ٻين کي نفا ڏي، ٻين کي نفا ڏي
اهڙو ڪنهن نه ڏٺو ڪو طبيب

☆ ڳالهه اها طئي آهي، شعر وڏي شيءِ آهي
ليڪن يارو عزمي ويچارو عزمي ويچارو
نه شاعر آ نه اديب

27

نعت

منهنجي هن حال تي ڪر پال مديني وارا
سخي لڄيال مديني وارا

اچي ويو نفس اماري جي آهيان گهيري ۾
اٿي هزار مدايون مون مندي ميري ۾
پنهنجا رٿارين ٿا اعمال مديني وارا

نه مون نادار خطا دار وڏي ڏي ڏسجانءِ
لڄ پرور تون سخي پنهنجي ٿڌي ڏي ڏسجانءِ
ڪندين مون تي به ڪرم شال مديني وارا

رڳو طعنن جا لڳن تير جڏهن جا ڏي وڃان
سڄي دنيا ئي ڏڪاري ته پلا ڪا ڏي وڃان
منهنجا غم لاهجو غم تال مديني وارا

رڪي سهرو آ شفاعت جو ڇڏيو توتي ڏٺي
تنهنجي مرضي آ منا جنهن کي ڇڏين جنهن کي ڪڍين
ڪج منظور منهنجا سوال مديني وارا

وڏو هٿڙو آ اميدن جو چڪي دامن ۾
اچي عزمي به ويچارو ٿو لڪي دامن ۾
منهنجو تون ڏول، منهنجي ڍال مديني وارا

28

نعت

لڙڪ	نوراني	وهايا	مصطفى
ڪوڙ	ڏوهي	بخشرايا	مصطفى
☆	بين	نبين	جا
تون	اسان	ڪيڏا	به هون
رحمتن	جا	رنگ	لايا
☆	ربا	هيلي	امتي
لفظ	پيارا	پياري	امت
شامتن	کان	سڀ	چڏايا
☆	ڪيو	پلارن	هر
پر	اسان	تنهنجو	اهو
ياد	ئي	ناهي	خدا
☆	جن	چڏي	نه
دعا	گهريئون	تن	جي
سي	به	سمجھيا	نه
☆	شال	عزمي	ماڻيان
واري	عبدالرحيم	منهنجي	واڳ
ڪندو	پورا	روح	رايا

29

نعت

پنهنجي محب مجيب تان صدقي
جند جان حبيب تان صدقي

اها ذات رگو مرکي پڻي
سڻي گگه اونده ڀر لپي پڻي
ان عربي عجيب تان صدقي

منا ڀول ٻڌائين بيهي
حيوان ڪنائن بيهي
ان منڙي خطيب تان صدقي

جڏ لڪاب لڳايو حبيب
نانگ ڪاڏا پيا ڪلي ويهن
ان اهڙي طبيب تان صدقي

مليو اهڙو پرين پڳدار آ
جيڪو نبين جو سردار آ
وڃان پنهنجي نصيب تان صدقي

ڪهڙا جملا هتي ڪم آڻيان
لکي شعر نه عزمي ڄاڻيان
بس نوري نجيب تان صدقي

20

نعت

جيئن دنيا هيندي اچي
تنهنجي ثنا هيندي اچي
لکي لکي گڻ ڳالهينون لک ويا لکي

☆ گر نه ڏني سون کرم
صدين کان تنهنجي حرم
ساڳي سخا هيندي اچي

☆ امت سان تو عجيب جي
رثوف الرحيم حبيب جي
اچ به وفا هيندي اچي

☆ پنهنجي قصورن ڏي تڪيون
حال نه آ پر پوءِ ڏکيون
تنهنجي دعا هيندي اچي

☆ رنگ تنهنجي صدقي رتا
هر هر ٿيو ٿي وڃي خطا
پوءِ به عطا هيندي اچي

☆ عزمي لک ٿورا مڃي
راج رسي ته رسي وڃي
تنهنجي رضا هيندي اچي

مولود شريف

31

ڪهڙي ڪيان ثنا سرڪار جي
سڄڻ مليو آ سينگار جي
امڙ چيو گهر ٿي ويو سڄو هٻڪار جي

گلابن جو به نه باغ آ
مطر ٿي ويو پوءِ به دماغ آ
گهر ۽ گهٽي، مهڪي مٽي عطر ويا چڻ هارجي

ويلي طهر به ٿيل هو
آڪين ۾ سرمو به پيل هو
جن به ڏٺو منهنجو منو اندر ويا ٺار جي

ڪي ڏني سيند به پئي هئي
تڪليف نه جيگل ڪئي هئي
ڪهڙي ڪجي ڳالهه هتي، مهل مزدار جي

لاءِ لڄيال جو پينگهو
چئي لال جو پينگهو
هارڪيون پهجي ويون حورون ڪيئي قطار جي

عزمي چهره پاڪ پسڻ لشي
ماڻهو نه چا پر منهنجي سڄڻ لشي
پرنڊا پڪي آيا رڪي، آرزو ديدار جي
سڄڻ مليو آ سينگار جي

موسم مارچ - 15 تا 16

مولود شريف

32

نورئون اعلي نور جناب حضور

بار برن جا هي کڻي
پنهنجي واڳ واري وڳ ڏئي

☆ جنهنجو صحيفن ۾ ۾ دليل آ
☆ جنهنجي گواهي ڏئي ويو انجيل آ
☆ توريٽ زبور جناب حضور

☆ پير دنيا ۾ پنهنجو رڪيائين
☆ رب هبلي جو عرض ڪيائين
☆ ٿيو منظور جناب حضور

☆ رحمت آيو بڻجي راڻو
☆ متجي ويو قانون پراڻو
☆ اڳيون دستور جناب حضور

☆ پيڙو ٻڏي ويو ظلم جفا جو
☆ جنهن تو اسان کي پيار وفا جو
☆ ڏنو منشور جناب حضور

☆ عزمي چڏيا رب رنگڙا لائي
☆ پيو ٿو ثنا سردار جي ڳائي
☆ رهان مسرور جناب حضور

مولود شريف

33

آيو آيو حضور مڪي ۾
ويا روشن ٿي دڳ واتون، ماڻهون چوڻ لڳا ڏسي لاتوز
اهو ڇا جو هو نور مڪي ۾

مينگهه ملهارون ڪڻ ڪڻ آئي
باغ بهاري وڻ وڻ آئي
وتو سڀ ڪنهن سرور مڪي ۾

هڪ ٻئي کي چيو هر هر ماڻهن
توريت ۽ انجيل جي ڄاڻن
پڪ ٿيو آ ظهور مڪي ۾

اهل ڪتابن ڪيو هي لڙادو
جبل جهاڳي هي شهزادو
هلي ڏسبو ضرور مڪي ۾

حورن آندا هار امان لئي
واڏايون پڻ ڌار امان لئي
ونڊيو خلقن ڪجور مڪي ۾

عزمي هر جاءِ رنگ رچي ويا
ڪور جبر کان باز اچي ويا
جن ڪيو ٿي ڪلور مڪي ۾

34

مولود شريف

تي آ جلوي نمائي عربيء جي
لک بسر الله ذات سگوري، عرب ۾ آئي عربيء جي

☆ تبين جو سرواڻ اچي ويو
امت جو اڳواڻ اچي ويو
هڪٻئي کي هيءَ خوشخبري خود پکين ٻڌائي عربيءَ جي

☆ سڪندن جا ٿيا پينگهڙا ساوا
جاڏي ڪاڏي نينگر جاوا
عرش عظيم تي پاڻ خوش رب پاڪ ملهائي عربيءَ جي

☆ حمد هزارين حورن ڳايا
ٻوند وسائڻ بادل آيا
ساري جهان ۾ مالڪ سائين، عزت وڌائي عربيءَ جي

☆ جيئجل جي گهر نور جون لاتون
هيون اسان جي حضور جون لاتون
شهر وارن کي روشني ايڏي ڏسڻ ۾ آئي عربيءَ جي

☆ عزمي مولا بگڙيون بڻايون
هر هنڌ ٿي ويا سکر سڻايون
پهچڻ سان ٿي امت تي ٿي، ايڏي پلائي عربيءَ جي

مولود شريف (سماع)

35

جشن ولادت زنده آباد

مرحبا محبوب اچي ويو

جام چمڻ سان امتي ساريا

چونه ڪيون تنهن يار ڪي ياد، مرحبا

آقا جو ميلاد ملهائي

ڪڪڙا پنهنجا ڪبا آباد، مرحبا

جونه ملهائي ان جي مرضي

آهي پنهنجو پڪو اعتقاد، مرحبا

او غمگين گذارڻ وارا

شان ٻڌي ڪر دلڙي شاد، مرحبا

صل علي جن لولي ڳائي

آزارن کان ٿيا آزاد، مرحبا

عزمي سي ڇو ڦرهيون پڙهندا

عشق جنين جو آ استاد، مرحبا

مولود شريف

36

وسي رحمت ٻڌي برسات وانگي
منهنجي سهڻي حبيب جي ذات وانگي

اهڙو سهڻو نه ڪنهنجو ظهور ٿيو آ
ساري دنيا ۾ نازل نور ٿيو آ

☆ گهر ۾ ويٺي شام جون جايون
مٿڙي امان ڪي ڏسڻ ۾ آيون
رنگ ٿيندو نه پيو هن رات وانگي

☆ جاڏي ڪاڏي عيد جو منظر
خوشحالي خوش ديد جو منظر
ڏٺو شيطان ويو سڪرات وانگي

☆ پيٽ پرين ڪي پٽڙا ڇاوا
سڀني جا ٿيا پينگهڙا ساوا
اتن جهوليون پريون سوغات وانگي

☆ عرش مٿان منهنجي ڍولڻ جي لاءِ
پاڪ هندورو لوڏڻ جي لاءِ
آيون حورون لهي بارات وانگي

☆ توتي به عزمي فضل ربي آ
شعر لکيو جيئن غلام نبي آ
دل نارين نه ٿو ان نعت وانگي

مولود شريف

37

اڄ پال ٿيا پلايون منهنجو سائين آيو آ
اڇو ميلاد ملهايون منهنجو سائين آيو آ

خدا خود آهي ڪيو ميلاد حبيب جو
پت ڄميا پينگهو لڏيو امير غريب جو
ڏيئون ڪونه ڪٿي ڇايون منهنجو سائين آيو آ

جنهن جي ڪري خوشيون مليون خوشي اها چونه ڪيان
چشن ٿي جشن آ جاڏي جاڏي ٿو تڪيان
گهڙيون خير سان هي آيون، منهنجو سائين آيو آ

ليئو هر شهر ۾ تون پائي اڄ غور سان
پلي ڪند ڪڙچ ۾ ڪنائِي اڄ غور سان
رڳو مرحبا جون وايون، منهنجو سائين آيو آ

سڄي حب وارا جهومي پيا هر جاءِ تي
ساوا ساوا جهندا لڳي ويا هر جاءِ تي
ڏسان جرڪندي ٿو ڇايون، منهنجو سائين آيو آ

مطلب پورا ٿيا هر محتاج جا
عزمي سهڻا سهرا لکي ڪريم جي ڪاج جا
هر ڳوٺ ڳلي ڳايون، منهنجو سائين آيو آ

38

مولود شريف

آيو ميلاد مهينو آيو آيو
هر مومن جو نارڻ سينو آيو

رحمت جي برڪت جو ڪولي خزينو آيو
☆ قد خرچ مٺي نوراً وارو ☆

جيگل جو فرمان آهي، جرڪيو سارو جهان آهي
نور وسط ان رات دنيا تي بي تخمينو آيو

☆ هر هنڌ آ ميلاد جي محفل ☆
دل کي سڪون ٿو سرس ملي، محبت جو ٿو درس ملي
منڙو محمد هر هڪ دل مان ڪورڻ ڪينو آيو

☆ رحمت جي پالوٽ پئي آ ☆
جنهن کي پي اچڻو آ اچي، رحمت ۾ رچڻو آ رچي
ڪير نه خالي ورنڊو توڙي ڪوجهو ڪمينو آيو

☆ ذات اها هن ماه ۾ آئي ☆
جنهن جي ڪري وڌ مان مليو، ٻن شهرن کي شان مليو
ساري دنيا کان شان ۾ افضل مڪو مدينو آيو

☆ هن ميلاد جي عزمي محابي ☆
درد دفع سڀ ٿي ويندا، پورا مطلب ٿي ويندا
تار منجهان هن وقت تري پڪ سمجهه سفينو آيو

39

مولود شريف

جن دعائون تي گهريون سي رهجي ويا
سائين توهان ڏي اسان ڏي پهچي ويا

پيدا پرين اڃان ٿيو نه مگر
تورت زبور انجيل اندر

ڏڪر اڳيئي چئجي ويا

ماڻيوسين سو منو عربي
لڪ چوويه هزار نبي

ڪندا ثنا جنهنجي ويا

جنهن دم چايو خير الورا
ڪوٽ ڪسري جا ڪريا ڪنگرا

نوري ڪڪر چانئجي ويا

جيڪي هئا بت ڪعبي ۾
سي محبن جي محابي ۾

سجدن ۾ پئجي ويا

حورن جا ان مهل جڏا
عزمي زيارت لاءِ لڏا

حمد پڙهڻ بيهجي ويا

مولود شريف 40

جي نه ٿئي ها نبي اڪرم، رب ڪاشيءَ نه جوڙي ها
نڪي بهشت نڪي جهنم، رب ڪا شيءِ نه جوڙي ها

☆ نڪي داڻو ڪاڻي ها ڏاڏو
نڪي اهڙو اچيس ها غم آڏو
تقدير نه لوح قلم، رب ڪا شيءِ نه جوڙي ها

☆ ڪيئي مخلوقون ڏٺيءَ ڌريون
جن ملڪ بشر حورون يا پريون
حيوان پڪي، هر قسم، رب ڪا شيءِ نه جوڙي ها

☆ سج چند ستارا فلڪ سجا
نڪي باه، مٽي پاڻي نه هوا
نه ٿئي نه ٿڌي موسم، رب ڪا شيءِ نه جوڙي ها

☆ نڪي ڪنهن تي غالب ٿئي ها ڪو
مطلوب نه طالب ٿئي ها ڪو
نڪي سور نه سڪ نه صنم، رب ڪا شيءِ نه جوڙي ها

☆ ٿئي عزمي ها ڪوئي ماڻهو
شاعر نه اديب نه پيو ڄاڻون
نه ڪتاب قلم نه علم، رب ڪا شيءِ نه جوڙي ها

41

طرزاً. تنهنجي نعت جا وڙيم آءِ عرب
(معراج النبي ﷺ)

هن عرش عظيم تي ويندو نه پيو. معراج ڪيو ته حضور ڪيو
هڙو ڏيهه ڏسي پر ايندو نه پيو. معراج ڪيو ته حضور ڪيو

موسيٰ کي ملڻ کان جواب مليو
ان مالڪ سان هي جناب مليو
تنهن نور جو تاب جهليندو نه پيو. معراج ڪيو ته حضور ڪيو

جبريل سڳورو جنت مان
ڪڍي آيو هو جوڙو جنت مان
اهڙا ويس وڳا به ڏڪيندو نه پيو. معراج ڪيو ته حضور ڪيو

جتي اڏن مني آواز ٿيو
اتي عربيءَ جو پرواز ٿيو
بوراڪ تي سوار به ٿيندو نه پيو. معراج ڪيو ته حضور ڪيو

فلڪن جو نظارو گجهه پي هو
محبوب ڏٺو جو ڪجهه پي هو
اهڙيون خبرون چارون ڏيندو نه پيو. معراج ڪيو ته حضور ڪيو

الله کي انگل ڪيائين پئي
بدڪار امت جي بخشش لئي
اهڙو عزمي پيار وٺيندو نه پيو. معراج ڪيو ته حضور ڪيو

نعت

42

جسماني وڃڻ ٿيو جناب جو آ، معراج حضور جو برحق آ
هر ڀرڻ وٺي ويو حجاب جو آ، معراج حضور جو برحق آ

☆ پلا ڪيئن ويو ۽ ڪاڏهون ويو
☆ غور ڪرڻ گمراهي آ

اهو رتبو رسالت ماب جو آ، معراج حضور جو برحق آ

☆ سبحان الذي اسري جو پلي
☆ تفسير پڙهي تصديق ڪجانءِ

مذڪور متان چوڻ خولاب جو آ، معراج حضور جو برحق آ

☆ ان قدرت واري جي قدرت سان
☆ چنڊ تارن کان به پري ويو پرين

جتي ڪرڻو نه ڪو آفتاب جو آ، معراج حضور جو برحق آ

☆ جنهن ريت صديق صدقنا ڪئي
☆ ان ريت معراج کي مڃڻو ٿئي

ساڳيو ئي چوڻ اصحاب جو آ، معراج حضور جو برحق آ

☆ معراج شريف بيان ڪري
☆ اڄ عزمي جماعت جون ٿار دليون

لاجواب قصو لاجواب جو آ، معراج حضور جو برحق آ

43

اڄ رات آهيان تانا مهمان مديني
سينگار ڪيو حورون دلدار کي دعوت آ
محبوب ملڻ ايندو اڄ يار کي دعوت آ

احترام بجا آڻيو اڄ خاص خيال ڪجو
جيئن خوش ٿي وڃي دلبر اهڙو استقبال ڪجو
نئين ۽ رسولن جي پڳدار کي دعوت آ

مهمان ڀلو آهي سهراب ڀلا چئجو
جنهن وقت ڏسو جاني سڀ صل علي چئجو
سڀ بيهجو صفون جوڙي سردار کي دعوت آ

ڌرتيءَ تان روانگي آ سهڻي جي سواڙيءَ جي
هڪ ٻئي کي مبارڪ ڏيو هن ويل ڀلاريءَ جي
هيئن ۽ غريبن جي غمخوار کي دعوت آ

اڄ عرشن وارن کي هيءَ عيد ڪرايان ٿو
سيئي ٿا سڪو جنهن لاءِ اهو يار گهرايان ٿو
من ٺاريو ملي پنهنجو منار کي دعوت آ

محبوب محمد کي هي جهان ڏيکارڻ لئي
۽ حبيب جو دنيا کي وڌ شان ڏيکارڻ لئي
عزمي ۽ سمورن جي سالار کي دعوت آ

نعت شريف

عرش ڪٿي آ التجا، مولا اهو احسان ڪر
اڃ محمد پاڪ کي منهنجي مٿان مهمان ڪر

☆ فرش جي پاڳن پلن سان پيٽ ڪيئن منهنجي ٺهي
روز تو قدمن شريفن جا مزو وٺندو رهي
اڃ ڪٿي مونڏي اچي فائق اهو فرمان ڪر

☆ ٿي اها چنتا ستائي ڪيئن گذاريان چين سان
جلد آڻج دلريا کي پر اچي نعلين سان
شرف قدمن جو ڏياري منهنجو پي وڌ مان ڪر

☆ پنهنجي قدرت سان ڏٺي دلدار آڻي ٿو سگهين
پنهنجو جسماني طرح سان يار آڻي ٿو سگهين
مان به پنهنجو منهن مٿي ڪيان، قرب عاليشان ڪر

☆ عرش جو اهڙو انگڙو ڪونه موتاڻو خدا
۽ وحي جبريل کي هي حڪم فرمايو خدا
يار جي تشريف جو اڃ عرش تي اعلان ڪر

☆ هن دنيا ۾ دلريا جي لاءِ تان هر شيءِ سڪي
عرش ڪرسي لوح سپ ڪجهه مصطفيٰ جي لٿي سڪي
تون به عزمي تنهن پرينءَ جو خوب شان بيان ڪر

نعت شريف

45

باد ڪجو هن مسڪين جو پيغام

بي وس آهيان حال هٿاران
پرينءَ جي آڏو منهنجي به پاران
پڙهجو درود سلام

تيار توهان جو آهي سفينو
ماڻيندو وڃي منڙو مدينو
خير سان خير الانام

ونجو دعائون دل منهنجيءَ کان
ويجهڙو بيهي باب بقيق کان
پيش ڪجو هي ڪلام

ويه سو نو ۾ واڳ ورائي
قرب ڪري جيئن عيد ڪرائي
اهڙو وري ڏي انعام

ويه سو يارنهن سال وڃي ٿو
ملڪ الموت ڏي خيال وڃي ٿو
روئي ويهان ٿو تمام

موت پلي پوءِ ماري ته ماري
عزميءَ جي وري واڳڙي واري
پنهنجو گهراءِ غلام

46

نعت شريف

جنهن کي گهوٽ گهرندو اهو عرب ويندو آ
تنهنجو پي عقيدو ته منهنجو پي عقيدو آ

☆ هن سال هن سال ڪندي ڪيئي مري ويا
ايجنٽن کي پاسو ڏيئي ڏيئي مري ويا
وس ڪن به ويزو لڳي ڪونه ايندو آ

☆ جنهن کي پاس ڏياري جنهنجي پاس روڪي
سفينو سو ترندو ڪري جنهن کي اوڪي
تنهن کي واءُ چوهو نڪي جهڙ جهليندو آ

☆ ڪس جنهن نه لائي پنهنجي اندر تان
اهو موتندو آ ڪراچي بندر تان
رب آڪريل کي وڃڻ ئي نه ڏيندو آ

☆ ڪنهن کي نوٽ تي ڪو ناهي ناز ڪرڻو
ڪريمن جي آڏو پوندو نياز ڪرڻو
سڄي کي سڏائي ته هو تيار ٿيندو آ

☆ وڙ يار جو هي اڃان ياد آهي
جهڻ پٽ ڏنائين ڪيئن واه ناهي
بيواهن جي عزمي ائين ڳڻ ڳڻيندو آ

47

نعت شريف

دلبر نبيء جي وطن ۾ هجان
پل عاشقن جي لئن ۾ هجان

باقي حياتي اوڏهن گذاريان
حاجين سڳورن جا هٿڙا ڏٺاريان
ويٺو سڄڻ جي صحن ۾ هجان

پاسي ڪبيون ڪيئن نظرون نبيءَ کان
بيهي ڪيان رج باب البقيع کان
شام و سحر مان مزو ۾ هجان

ڏاڍو ڏکيو هت جيئن ٿي پيو آ
پنهنجو علائقو ويهڻ کان ويو آ
عربيءَ جي در تي امن ۾ هجان

پيو ڇا ڪپي جو اوڏهن لڏيان مان
پاڙي پرينءَ جي پڪڙا اڏيان مان
ساري حياتي سکن ۾ هجان

پاڻ ڏي عزمي واڳون ورائي
يار يڪو اتي عيدون ڪرائي
جيئري ئي باغ عدن ۾ هجان

نعت شريف 48

☆ طيبه جي بهارن ۾ پر نور نظارن ۾
 ايدو هوندين قرارن ۾
 نڪي بچن جي سڪ لڳندو، نڪي ياد بچا ايندو ☆

☆ جيڪو مزو آ مديني ۾ آهي
 پنهنجي اباڻي ملڪ ۾ چاهي
 هت آهيون آزارن ۾ پر نور نظارن ۾ ☆

☆ تازو رڳن ۾ خون ملي ٿو
 جڏهن وڃ ته سڪون ملي ٿو
 سيارن يا اونهارن ۾ پر نور نظارن ۾ ☆

☆ کلندو ويندين روئندو ايندين
 گهر نه وڃان هيئن چوندو ايندين
 وجهي ديد منارن ۾ پر نور نظارن ۾ ☆

☆ سهڻي حبيب جي حرم ۾ هوندين
 خاص خدا جي ڪرم ۾ هوندين
 آقا جي اوتارن ۾ پر نور نظارن ۾ ☆

☆ عزميءَ جي اڳ واک وري آ
 وري وڃڻ لئي دلڙي چري آ
 وينو آ انتظارن ۾ پر نور نظارن ۾ ☆

نعت شريف ۷۹

او غمتار مدينا، منهنجا نيٽن ٿار مدينا
تو ۾ رهندو آ عربي سرڪار تنهنجي دنيا سڄي کي درڪار

تنهنجي لاءِ دنيا ساري سڪي ٿي
ڏيهه اباڻي ۾ دل نه ٿڪي ٿي
قسمت جنهن جنهنجي واڳ چڪي ٿي
بيٽو انهن جو پار

خاص خدا جو توتي ڪرم جو ساڻو
هيڪر جو آ تنهنجي حرم ۾ آيو
چوندو وطن ۾ آ رهڻ اجايو
واڳ خدا وري وار

رياض الجنت ۽ بقيع آتوم
هر ڪا شفا رب رکي آتوم
چوٽه سخين جو سخي آتوم
رٿندا اچئون غم تار

ميوا دنيا ۾ جيڪي جيڪي بچن ٿا
سڀ کان پهريان اهي توڙي اچن ٿا
هتري ملن توڙي هت نه بچن ٿا
دريار وهوا سخي

نوري نشاني تنهنجي عجوا ڪجور آ
پئي ڪنهن ملڪ ۾ ملندو نه مور آ
عزمي جڏهن وج ڏاڍو سرور آ
مزيدار موسم پي

نعت شريف ۵۵

جيء جياري ڏي - مديني واري ڏي
ڪونه ورائي رب واڳ - هيل به رهجي ويس مان

☆ اوهين نصيبن وارا وڃو - منهنجو ننڍڙو عرض مڃو
ملڙا ادا منهنجي خاطر - گهرجو دعا منهنجي خاطر
وس به هجي ها - رليو هلجي ها = ڪونه ڪٿيو منهنجي پاڳ
هيل به رهجي ويس مان

☆ ملڪ حبيب جو ماڻڻ لئي - پر به مون پر ساهيا پئي
قسمت ساڻ نئي ڏي - ڪير پلا پيو هتي ڏي
زم زم چاهيون پيا - پکي ۾ پئجي ويا - ساڳيا ڪجي جا ساڳ
هيل به رهجي ويس مان

☆ آ مونکي پڪ پياري ۾ - کالي ڪملي واري ۾
هڪڙي ڏهاڙي ضروري - آس ڪندو منهنجي پوري
گهوت گهرائيندو واڳ ورائيندو - لهندي جهوريءَ جهاڳ
هيل به رهجي ويس مان

☆ ڏيهه ڇڏي هي ڏاڏاڻو - اوڏهن اڏبو آڏاڻو
جانب وٽ پيو جيئندس - ساهه آتي شل ڏيندس
چاهه مون چڪيو آ - هت چا رکيو آ - ڪونه وٽن ٿا هي ماڳ
هيل به رهجي ويس مان

☆ خواب نه خيال هيو جن کي - سنڀري ويا سڏ ٿيو جن کي
ساڻ سان رات رليا ويا - عزمي ڪلندي هليا ويا
کين جو ڏسان پيو - ويتر ڦسان پيو - روح مان نڪتا راڳ
هيل به رهجي ويس مان

نعت شريف ۵۱

ويلي آن ويگاڻي
نه رو دل نماڻي
هڪڙي ڏهاڙي حبيب ڏي هلبو

پڪو آسرو هي عجيب ۾ هوندو
هلنداسون جڏهين نصيب ۾ هوندو
اهو داڻو پاڻي - نه رو دل نماڻي

قسمت بڻايو محروم آهي
نه ته جانبين کي معلوم آهي
سموري ڪهاڻي - نه رو دل نماڻي

وس ۾ هجي ها اڏري هلون ها
سڀ سرحدون ئي گذري هلون ها
ڪجهه سوچ سڀاڻي - نه رو دل نماڻي

وندرايان ڪاڻي وڃي تو چري کي
تنهنجي مونجهه ميتيان پلا ڪنهن طريقي
نٿي هوش آڻين - نه رو دل نماڻي

ندا نيٺ عزمي اسانڌي به ايندي
رب راضي ٿيندو پڪ ڄاڻ ٿيندي
غم جي پڄاڻي - نه رو دل نماڻي

نعت شريف 52

پاڻ چڪي وٺو واڳون ٻئي کان سهارو چو وٺان
ايڏو سائين سخي آهين ڪنهن کان اڏارو چو وٺان

☆	ڏسي	جايون	جنسار
	دل	ريجهي	نٿي يار

ته پوءِ هيڏي هوڏي وڃي ڪوئي نظارو چو وٺان

☆	سڪ	تنهنجي	سرڪار
	پڪ	پڄائيندي	پار

اهڙي غنيمت ڏيئي پلا خسارو چو وٺان

☆	ذر	زماني	جو چاه
	ڪندو	آهي	گمراه

جند جفا ۾ گذاري اهڙو گذارو چو وٺان

☆	ڪري	ڪرم	هي الله
	ڏيان	شنا	پڙهي ساه

وات اوهان واري ڇڏي دڳ جدارو چو وٺان

☆	وڏو	شنا	۾ سکون
	ملي	رڳن کي	تو خون

عزمي مزا هي وڃائي پلا مونجهارو چو وٺان

نعت شريف ۽ 53

پر ڏي خدا اڏري - اڃان

او ايڏهن پهجي وڃن منهنجي وس ۾ نه آ

تار منجهان اٿتارو ماڻهو

اڃان ڪهڙي طريقي تري

ڪنهن به طرح سان تو وٽ پهچان

اڃان يا بڻجي ڪڪري

جهت پٽ جهوٽو واءُ جو بڻجي

اڃان رياستون سڀ گذري

گهوٽ گهراڻين دير ته ڪانهي

اڃان سڌ ته سگهو سنيري

دوزخ جهڙي ڏيهه مجنهن مان

اڃان جنت ڏي نڪري

عزمي خطائن ڏوهن واري

اڃان بخشاڻن مان پري

نعت شريف

54

شان ۾ افضل شهر مدينو
رحمت جو آ خاص خزينو

دعا ڪيو ته مديني وچان هي ڏينهن خدا شل آئي آئي
هر راه چمان هروا چمان جتي پير ۾ پاڻي ڪين گهمان

☆ چا ڪيان اهڙا پاڳ اٿم
پنهنجي وس نه واڳ اٿم

دل ته چوي ٿي دير نه ڪردم آقا ڏي هل هاڻي هاڻي هاڻي

☆ چاڊ وچن يا چين وچن
جا ڏي بيا چاهين وچين

عشق وارن جي هرويلي ٿي دلبر ڏي دل ٽاڻي ٽاڻي ٽاڻي

☆ پياري پرين جو پار هجي
سامهون نبي سردار هجي

لحظي ۾ لهي ويندا من جا سور سڀئي رب ڄاڻي ڄاڻي ڄاڻي

☆ ڪرم اهو به رسول ڪري
منهنجي غلامي قبول ڪري

دلبر جي دروازي تي مان نوڪر ٿيان ريءَ ناڻي ناڻي ناڻي

☆ عزمي سنڌڙيءَ ۾ چاهي
قسمت ڪامل ڏي ڪاهي

نيٺن نار محمد جو شل ملڪ اچان مان ماڻي ماڻي ماڻي

نعت شريف

SS منظر پي ڪو اهو منظر هوندو
ديدن اڳيان پنهنجو دلبر هوندو

هيڏي هوڏي نه نهاريو پيو مديني من ناريو

ڪڏهن الائي نيندو مولا تبارڪ
سهڻي نبي جو سهڻو صحن مبارڪ

پنڀڻين سان بهاريو

سائينءَ سوا ڪنهن سان سور نه سلبو
پير ۾ پائي جتي مور نه هلبو
اهڙي

ریت گذاريو

ويري آهتي پنهنجي جان جو پاڇو
جنت ۾ جي ملي گهر ته پلا چو

سورن جو هنڌ ساريو

اهڙي آ جاءِ جتي معافي عطا ٿئي
ٿورو گهرئون ٿا ته به ڪافي عطا ٿئي

روز اکين کي روٽاريو

پاڳ پنهنجي تي روئي پوندو آهيان
دل کي دلاسا ڏئي چوندو آهيان

ڪو نه گهڻو هت گهاريو

عبدالرحيم پنهنجي سائينءَ سامهون
عزمي صلاتون پڙهي هي سڪ نامون

ادب سان اڇاريو

نعت شریف

56

(سرائیکی)

میکون پی مدینا منور دکاوین
آقا مرز جاوان ہیکر دکاوین

☆ کیون دل کون نارن ائین دل نی نردی
مدینا مدینا مدینا پئی کردی
اپنے شہر دے منظر دکاوین

☆ پیران دی وچ میئن جتی نا کریسان
ول ول گھتیاں کون بوسی پی ڈیسان
مدینے دے رستے معطر دکاوین

☆ وسدی ای ہر دم رحمت دی ککری
جنہن کیتی آ کیس من زارِ قبری
نورانی روضا اطہر دکاوین

☆ منظور ٹیسن کڈی میڈیاں واڑیاں
جر جر کی چڑھسان جبلان دیاں چاڑھیاں
سگھا ملک منڑا رہبر دکاوین

☆ عزمی کیا اکی رب خوب آ کیا
اللہ پاک تیکون محبوب اکیا
اختیار اے تیکون ایوین کر دکاوین

منقبت

(حاجين صاحبين جي وڃڻ وقت چئبو) 54

مديني ڏي ويندڙ وٽ وڃڻ جون مبارڪون
هزار دفعا ٿئي هر سڄڻ جون مبارڪون

جنهن دلربا لاءِ ادا سڪڻين عمر ساري
انهي دلربا ڏي اڃا ڪرين ٿو تياري

حبيب خدا سان توکي ملڻ جون مبارڪون
نيڙهيءَ واريون به تو کائي ڏليون ڪارڪون

مديني جون وڃي ڪاءِ مٺيون مٺيون ڪارڪون
حرم نبويءَ ۾ رڃ ڪرڻ جون مبارڪون

دعائون اگهاڙيون تنهنجون سخي دربار تي
سفرڙا ڪندو هئين هت موٽر بس ڪار تي

جهاز تي جاني هاڻي چڙهڻ جون مبارڪون

عرض ڪيون ٿا اسان اڪير منجهاران
سلام صلاتون چڻجانءِ اسان جي به پاران

درو ڪريمن اڳيان پڙهڻ جون مبارڪون

پيار جو پاڪر پائي ملي موڪلايون
چٽي گل توتي منا مولود به ڳايون

پلائي جو ڀلو وٺڻ جون مبارڪون

خير سان ماڻي ايندين مڪو ۽ مدينو
عزمي چوي ناري ايندين سڄڻ پنهنجو سينو

ائين ئي ڏينداسون وري اچڻ جون مبارڪون

58

منقبت

حاجين صاحبن جي اچڻ وقت چئبو

وڏي دل کي بهاري اچي ٿي
منهنجي سڄڻن جي سواري اچي ٿي

☆ مدينو ۽ مڪو ماڻي
پڄي پر ديسي ويو وطن هاڻي
هیر حرمين واري اچي ٿي

☆ روز ٻچڙن تڪيون راهون
قبوليون خير سان ڏٺي دعائون
گهڙي آمد جي پياري اچي ٿي

☆ مبارڪ لڻي مڙيا آهيون
گلابي گلن جا هار ٺاهيون
اڃان سنگت هي ساري اچي ٿي

☆ سڄڻ جي لڻي سڄڻ ٿا اچن
سعادت مند کي سي ڏسڻ ٿا اچن
چچ چڻ ڪا سينگاري اچي ٿي

☆ ڪيو مولا ڪرم آهي
لکيو عزمي به نئون نظر آهي
تي آ رحمت به جاري اچي ٿي

منقبت 59

(موضوع - حضرت ابراهيم عليه السلام جي قرباني)
اسماعيل امر آيو آ پت رحمان
راه مولا ڪرڻي آ اڄ قرباني
ان ۾ ته آ - منهنجا ٻچا - اعليٰ راز رباني

ٿيو هي حڪم آ صدقي ڪاشيءَ
پيارن کان پي پياري ڪر - ابراهيم تياري ڪر
تون آن پيارو - مونکي واڌارو - دل سان لڳي نيشاني

ٻچڙا ٻڌاءِ تون سڀ ڪجهه کولي
مرضي دلڙيءَ جي جاڻڻي - خيال کلي ڏس پت ڇا ٿئي
ڪرين متان ڪو - فڪر منا جو سڌ آهي سبحاني

ٻچڙي ٻڌڻ سان عرض اهو ڪيو
بيشڪ حاضر بيٺو هان - گهورڻ لاءِ سر بيٺو هان
ڪه ته پلي ڪه ڪونه ڪندس مان بابا بيفرماني

جنهن پل پنهنجو صاحبزادو
ذبح ڪيائين ٿي بيهي - کاتي مجبور ٿي هئي
ڪيئن وهان مان - ڪيئن ڪهان مان - نينگر هي نوراني

پيءُ پت پاس ٿيا ٻئي پر ڪا ۾
جلد گهڻو رب پاڪ مڪو ڪسجي سو حيوان چڪو
نه ته اي عزمي ڪير ڪهي ها پنهنجا جگر ۽ جاني

نظم 60

(رمضان شريف جي آمد)

ماہ ملو رمضان مبارڪ رحمت وارو آيو آ
خير سان يارو آيو آ

☆ تو ۽ اسان لاءِ تحفو هي قرآن وٺي آيو آ
بدڪارن جي بخشش جو سامان وٺي آيو آ
جنت جا سڀ در کولايون رب جو پيارو آيو آ
خير سان يارو آيو آ

☆ يارهن مهينا ڪوت چڱائي نفس اسان تو پاليو
روح جي ڪارڻ ڪجهه نه ڪيوسون هاڻ ته پاڻ سنڀاليو
تنهنجي اسان جي خاص پلائي ڪاڻ پلارو آيو آ
خير سان يارو آيو آ

☆ نيڪيءَ جو هر صورت ۾ هر وقت قدر ٿيندو آ
ليڪن روزيدار کي مولا پاڻ اجر ڏيندو آ
مومن موقعو کين وڃايو ڄمڪي ستارو آيو آ
خير سان يارو آيو آ

☆ روزيدار جي بوءِ چون ٿا، جيڪا واٽئون واري
مشڪ عنبر جي خوشبوءِ کان وڌيڪ پرور کي آ پياري
روزائن کي بخشڻ ايدو شان نيارو آيو آ
خير سان يارو آيو آ

☆ ڏينهان رات الله جي در تي عزمي ڪر پيو آزي
پرور پرچڻ سولو آ پنهنجو رب ڪري وٺ راضي
بي عملن ويچارن جو هي بڻجي سهارو آيو آ
خير سان يارو آيو آ

نظر

(موضوع - ختم القرآن) 61

مومن محفل مومنه
نارجي توكي نارثي آ دل
هر هڪ غم ٿو ٿاري - رب جو قرآن ملو
پيو ٿو دلڙيون ٿاري - رب جو قرآن ملو

جن جن چمبڙي ورتس تن کي خالي ڪونه ڇڏيائين
هن به حافظ صاحب کي ڏس ڪيڏو يار اڏيائين
پاڳ پري لاءِ رنگ رچي ويو ڏيهه مبارڪ ڏيڻ اچي ويو
ڪيڏي خوشي ٿو ڏيکاري - رب جو قرآن ملو

هڪ به پيرا هن دنيا ۾ گهوت ٿين ماڻهو پيا
ليڪن حافظ پارهين مهيني گهوت ٿيندا رهندا پيا
وهو سندن نرالو نصيب آ - سينو مبارڪ تن جو عجيب آ
جنهن ۾ ڇڏيائون اٿاري - رب جو قرآن ملو

جي به ڪلام الاهي کي اڄ رات ٻڌڻ آيا هن
تن تي رب جي رحمت وارا مينهن وسڻ آيا هن
اهڙي محفل ۾ جو ايندو - واپس خالي ڪين سو ويندو
قلبي سڪون ٿو ڏياري - رب جو قرآن ملو

هن مهيني تي وڏ منهنجي رب ڪريم جو راز آ
جاڏي ڪن ڏي تاڏي منڙي قرآن جو آواز آ
تن جون بگڙيل بڻجن باتيون - جيڪي ٻڌن ٿا تيهي راتيون
هن مهيني ساري - رب جو قرآن ملو

ڪل اکر قرآن ڪريم جا رحمت جا هن پاڇا
عزمي ذکر بيان ڪري هت برڪتن جا پاڇا
شهر نه ڄاڻي رڳو جهنگ آهي - قرآن آ ته وڏو رنگ آهي
پيو ٿو بر به سنواري - رب جو قرآن ملو

نظر 62

(روزيدار جي مان ۾)

طرز منهنجا محبوب ڪا ڇڻ هئي اتي ايتريو ۽ رتو
ادا روزي رکڻ وارا حشر ۾ منهن مٿي هوند
نبي سردار جي هوندين نظر ۾، منهن مٿي هوند

☆ اچارو ۽ بڪارو پيو رهين رب جي رضا خاطر
جتي ٻانها پيا ٻڌندا پگهر ۾، منهن مٿي هوند

☆ وڻي تهجد تلاوت ۽ مزانقلي عبادت جا
نه تون ابليس جي آئين چڪر ۾، منهن مٿي هوند

☆ جتي هڪڙي به نيڪي لاءِ سمورو لوڪ ليلائي
عمل اهڙا ڪڍي هلندين ڏڪر منهن مٿي هوند

☆ سڄڻ روزي جي صدقي ۾ نه اڃ توکي ستائيندي
لهي سج هيٺ ايندو تنهن پهر ۾، منهن مٿي هوند

☆ منهنجا روزائت رب چوندو وڃن ريان جي در مان
تڏهن غلمان و حورن جي شهر ۾ منهن مٿي هوند

☆ مبارڪباد ٿئي عزمي چوي هن ڪارنامي جي
لکيو مون شعر آ تنهنجي ڏڪر ۾، منهن مٿي هوند

نظم 63

(بلي روزائين جي باري ۾)
تون غفلت ۾ ئي رهجي وئين رمضان وڃڻ وارو آهي.
الله مڪو آ جو ملڙو مهمان وڃڻ وارو آهي.

اهو ماه مقرر ڪيو ويو جيئن
پرھيز اسان ۾ پيدا ٿئي
اهو تو ۽ اسانجي تقويٰ جو سامان وڃڻ وارو آهي

واڻيان به وڏو ٿا خيال رکن
پر تو ته ڪائي تعظيم نه ڪئي
رب سائين ڏي سو تنهنجو ڪيون ارمان وڃڻ وارو آهي

مهمان ايندو آ مان وڻڻ
پر هي ته اسان کي ڏيڻ آيو
پنهنجي روزاعتن تي قرب ڪري قدر دان وڃڻ وارو آهي

بيهي بازار ۾ سگريتن جا
سرعام هڻين ٿو پيو سوتا
بس هاڻ رهيو ڪيو ماڻهن مان ايمان وڃڻ وارو آهي

هيءَ حالت آ مسلمانن جي
ته پوءِ قيامت ڪائي دير ڪندي
اجهي ڄاڻ زماني مان اڌري قرآن وڃڻ وارو آهي

جو تو ۽ اسان لئي ڪولايون
ريان جا دروازا آيو
اهو عبدالرحيم عزمي اجهو مهربان وڃڻ وارو آهي

نظر
(قبر جو سڏ) 64

هتي ڪجهه نه رهندو ڊهڻو زمانو آ
ڪلهه هو روانو ته اڄ هي روانو آ

☆ جيڪا شيءِ نهي آ ڏهندي ضروري
رڳو ٿئي حياتي پهاهن کان پوري
اچي تنهن جي آڏو بيهندو بهانو آ

☆ اهڙا موت ڪافي ملندي ڏنا سون
ويا ڪوڙ ڪلندي ڪلندي ڏنا سون
توڙي ڪو ڏسڻ ۾ تازو ۽ توانو آ

☆ ٻڌو ٿئون ڪفن پي ادا يا نصيب آ
ته پو حال تو ۽ اسان جو عجيب آ
اسان ڪنهن جي لاءِ هي گڏ ڪيو خزانو آ

☆ سڏ هي قبر جو ڏٺو وائڻو آ
اسان لاءِ به گهوڙو پلاڻيو بيٺو آ
چڏيو ڏيهه ڏاڏي رهيو ڪونه نانو آ

☆ عزمي سفر جو ڪر تيار توشو
اڳتي هلڻ جي نه ٿي سوچ سوچو
اڳيان پنڌ اٿانگو غم جو فسانو آ

نعت شريف 65

مان خطا دار مون کان روز خطا ٿيندي آ
پو به سردار جي صدقي ۾ عطا ٿيندي آ

☆ مان ته بيڪار بندو مون ۾ وفا ڪانه رهي
پر وفادار پرينءَ کان ئي وفا ٿيندي آ

☆ مون جڏي ڏي نه مگر پنهنجي ٿڌي ڏي ئي ڏسي
سڄا واري جي هٿان خوب سڄا ٿيندي آ

☆ ٻيو عمل ڪونهي ثنا خوان حبيب جو هان
هي شڪر آ جو ثنا ڪين قضا ٿيندي آ

☆ روئي صلوات سلامن جو منجان ٿو تحفو
منهنجي دردن جي انهي مهل دوا ٿيندي آ

☆ جڏهن محبوب مديني جو ٿو راضي ٿئي
عزمي الله جي حاصل پو رضا ٿيندي آ

منقبت
(حق چاريان) 66

☆ نبي جي چئن يارن جا - غلام آهيون غلام آهيون
رسول الله جي پيارن جا غلام آهيون غلام آهيون
☆ سچڻ جي لئي صديق اڪبر ڏنگائي پير آيو هو
چڏي گهر رب نبي جو نانءُ کڻي سڀ خير آيو هو
پرينءَ جي جانثارن جا غلام آهيون غلام آهيون

☆ عمر ايمان آندو هو ته وڌ چمڪي رسالت هئي
چرين گڏ شينهن بڪريون پيا سندس اهڙي عدالت هئي
اهڙي ڪردار وارن جا غلام آهيون غلام آهيون

☆ جمع قرآن جنهن ڪيو هو جو ٿو صاحب حيا سڏجي
غني عثمان جهڙن تان سري صدقو ڪري ڇڏجي
اسان اهڙن پلارن جا غلام آهيون غلام آهيون

☆ علي هستي اها آهي جيڪا تپهير ۾ شامل
سخاوت ۾ شجاعت ۾ علي اڪمل علي ڪامل
عليءَ سان عشق وارن جا غلام آهيون غلام آهيون

☆ لکين انسان پيا گڏ ڪر صحابي ٿي نه ڪو سگهندو
صحابا جي عقيدت ۾ هي عزمي شعر پيولڪندو
هدايت جي ستارن جا غلام آهيون غلام آهيون

منقبت

(صحابه جو عشق رسول) 67

سهڻي صحابن واري - وهوا تعبيداري
چا ڪيو آ - چا ڪيو آ تو مون حياتي ساري

هڪڙي صحابي لاءِ لکن ٿا ڏاڍو قصو هي نرالو آ
عبداللہ بن مسعود سڳورو تنهن مٿي جو نالو آ
گهور وڃان سو واري واهو تعبيداري

ڏينهن جمع هو منهنجي آقا جن واعظ فرمايو ٿي
پاڪ پيغمبر جو پروانو مسجد ڏي تڏ آيو ٿي
پڙهڻ نماز سونهاري وهوا تعبيداري

ڪي اصحابي بيهي رهيا ها صاحب ڪوثر جي سامهون
ويهي رهڻ جو تن ماڻهن ڪي ڪيو حبيب حڪم نامون
چو ته خطاب هو جاري وهوا تعبيداري

"ويهي رهو" جا رستي ۾ ٿي عبداللہ الفاظ ٻڌا
هيٺ ڦٽا ڦٽ ٿهڪو ڪيائين رنج نه ٿي محبوب خدا
ڪئي پوشاڪ نه پياري - وهوا تعبيداري

سامهون ڏسي محبوب به مرڪيا سهڻو نظارو ڳالهه پلي
فرمائيون اسان توکي ناهيون عبداللہ تون آءِ هلي
ڏاڍي تو دل ٺاري - وهوا تعبيداري

عبدالرحيم عزمي انهن ٿي پروانن جي محابي ۾
عشق اسان توکي به عطا ٿي تن جوانن جي محابي ۾
ڪيون فرمانبرداري - وهوا تعبيداري

منقبت

(حضرت بلال جي شان ۾) 68

آيا سائينءَ ڏي ڪٿي سوال - رات وهامي نٿي
آهي ٻارن ۾ ٻائڻال - رات وهامي نٿي

پئي پئي خلق ٿڪي پئي آهي
بي چيني به وڌي وئي آهي
ڏيل ڏڪن ٿا ڏور ڏڪن ٿا رانپت ڪن ٿا
بونترجي ويو مال رات وهامي نٿي

☆

سانڀر ۾ ويا ڪوڙ سيارا
جبل جيڏين راتين وارا
سي به گذاريون راتيون ڪاريون ڪنهن به نه ساريون
ههڙو نه ٿيو ڪڏ حال رات وهامي نٿي

☆

عربي چيو اوهان ڄاڻ نه ڄاتو
ظاهر ۾ به بلال آ ٻاتو
اسهد وارو - لفظڙو يارو - رب کي آ پيارو
چوندو آ جيڪو بلال رات وهامي نٿي

☆

مڙني چيو مون به ڏيوڻي ڪسي آ
ڪيس دلي تڪليف رسي آ
جيسين نه ايندو ٻانگ نه ڏيندو ڏينهن نه ٿيندو
ڪرڻو پوندو بحال رات وهامي نٿي

☆

جيشه تي ادا راز ڪو پيو هو
ٻانگ ڏنائين ڏينهن پوءِ ٿيو هو
خزمي سدائين سختيون سنائين تڏ رب سائين
پاڻ رکيس پيو خيال رات وهامي نٿي

☆

منقبت

(حضرت سلمان فارسي جي شان ۾) 69

هڪ سوال کڻي سلمان
آ شان پريا تنهنجو شان
اڃ هي امداد ٿئي ته تنهنجو آزاد ٿئي - طلبگار
تي مالڪ شرط وڌو آ
ته اوهان جو نانءُ ڳڌو آ
اوهانجي ڪاڻ آ ڪم آسان - آهيو هر شيءِ تي حڪمران

پٽ ۾ جهتون پيارل پوکي
بڻائي ڏيندو توکي
ڪري هي آيو هان اعلان ڪيو محبوب منا احسان

ڳالهه سنيٽ
ٻڌائي بس ڪئي ٻانهي
ڪئي حسنين جي ناني
اول ۾ محب منو مهربان پٺيان اصحاب به عاليشان

پڇڻ سان هر هڪ ڪم ڏيکارو
پوکيون ڪجيون ڪن پاڻي ڏيارو
ادا چند منتن ۾ ميدان ڪيائون سارو نخلستان

دير وڻ ڇاجي گهري دعا محبوبن
به ڦٽي ويا ڦر به جهليو تن
ڏسي هو ماڻهو ٿيو حيران انهيءَ دم آندائين ايمان

عید غير ملهائي اڃ پرواني
جي ڪڍڻي غرض ٿي ڪانهي
آجاري عربيءَ جو ايوان ٿيو عزمي دلبر جو دربارن
اڃ هي امداد ٿي ته تنهنجو آزاد ٿي طلبگار

منتبت 70 (حضرت ايوب انصاري جو قصو)

اڃ واڳ مڪي مان واري ڀلاري مديني تياري ڪئي
چڏي شهر اباڻو پياري ڀلاري مديني تياري ڪئي

☆ هجرت جو ٻڌي هر شخص مديني ۾ مهڪايون ماڙيون
هر ڪنهن جو ارادو هو ته اسان اڳ لهڻ لڳيون
چڏيو سڀڪن گهر سينگاري ڀلاري مديني تياري ڪئي

☆ سرڪار چيو سڪ وارن جون ڪيئن ڪٽيون ميارون
ان لاءِ اسان اڃ ڏيون ٿا چڏي اٿڻ جون مهارون
هلي شرف جنهن کي ڏياري ڀلاري مديني تياري ڪئي

☆ تشریف جو پهريان پهريان مزو ماڻڻ جي خاطر
هر فرد هٿن ۾ گاهه جهلي پرين آڻڻ جي خاطر
پيو ڏاچيءَ کي ڏيکاري ڀلاري مديني تياري ڪئي

☆ ٻڪ پاڻي ايوب انصاري رنو پنهنجي ڪڪڙن ۾ ويهي
اڃ ماڙين وارا ماڻيندا ايندو پڳدار پيهي
منهنجو گهر ٿو مون کي رٿاري - ڀلاري - مديني تياري ڪئي

☆ اي عزمي ايوب غريب جي ٿي اڳ ۾ بهاري
ان پونگيءَ ڏي پڳي آڻي سڌي سهڻل جي سواري
جتي سائڻو پيو ساري ڀلاري مديني تياري ڪئي

منتبت

(حضرت اويس قرنيء جي شان ۾) 71

پروانو مصطفيٰ جو حضرت اويس مٿائين
اڳواڻ عاشقن جو آ ڏينهن قيام تائين

هر ڪو ڏسي چريو ٿيو هي ان ڏٺو هو عاشق
فراق يار جي ۾ تڙبي رهيو سدائين

محروم ٿي ملڻ کان موٽڻ ۾ مام هئي ڪا
ديدار لئي ڪشالا ڪيڏا وڏا ڪيائين

جنگ ۾ شهيد ٿيو آ آقا جو ڏند مبارڪ
پنهنجي وطن يمن ۾ اهڙي خبر ٻڌائين

هينون مٿيون الائي ڪهڙو هيو ائين چئي
هڪ هڪ ڪري پٽيهي پنهنجي سڄي پڳائين

جنهن ڏي جُبو ڪٽائي محبوب هو چوايو
چڱجوس منهنجا امتي بدڪار بخشائين

جو ٿي سگهئي ته عزمي پيارن جي پيروي ڪر
حبدار هن دنيا ۾ سڪڻو متان سدائين

منتبت 72 (حسنين ڪريمين جي شان ۾)

نانا سائين ملڪ ساري ۾ اسانجي هاڪ آ
عید جي ڏينهن چو اسان کي جهونڙي پوشاڪ آ

☆ قيمتي پهريا وڳا آهن اميرن جي ٻچن
تاز نخرن ساڻ هلندا عيد گاه ڏي ٿا اچن
اڄ خوشيءَ جي ڏينهن ڏاڍو لاڏ ڪيو لولاڪ آ

☆ پو وحي جبريل کي ارشاد فرمايو ڏٺي
بيهشت مان وڃ منهنجي پيارن ڪاڻ پوشاڪون کڻي
چو ته شهزادن ڪيو محبوب کي غمناڪ آ

☆ سي اچي رنگ جا ها ڪپڙا ڪونه پئي پهريا ٻچن
هڪ چيو ڳاڙها اچن ۽ ٻئي چيو ساوا اچن
ويو وري موٽي ملائڪ پوءِ مٿي افلاڪ آ

☆ عيد جو تحفو خدا بيهر پنهن ڏي موڪليو
جنهن گهريو پهراڻ جهڙو تنهن کي آ تهڙو مليو
ڪئي سندن فرمائش پوري پاڻ پرور پاڪ آ

☆ اهڙيون هستيون ٻيون نٿيون ساري خدا ئي ۾ سڄهن
عزمي جن جي ڪاڻ جورا عرش تان ايندا هجن
تن عجيبن ڏي اماڻي خود خدا خوراڪ آ

منقبت 73

(حضرت حسين عليه السلام جي شان ۾)

لڪان شان ڇا مان حسينڻ عليه السلام جو
خدا کان قدر بچ منهنجي عالي مقام جو

هڪڙي پيري هڪڙو جنازو شهر ۾ داخل ٿيو هيو
نواب خاطر ابن علي پي ان ۾ شامل ٿيو هو
مليو پاڳ واري کي هي ڪلهو هو امام جو

ابو هرير حسينڻ جا ڏنا پير مبارڪ ميرا
چادر لاهي پاند سان بيٺو صاف ڪرڻ به پيرا
اٿي ڊاڳ هڻي جو ڪافي جڻو هو عوام جو

جيئن حسينڻ تنهنجي عمر آ منهنجي عمر تي حاوي
پيو ته صحابي ناني جو ٽيون پاڪ حديث جو راوي
اهو ڪم جڳائي مونکي تنهنجي احترام جو

ابو هرير چيو ته مٺا مون وقت اهو به ڏٺو هو
توڪي ڪلهن تي هلندو ڪڍي محبوب خدا جو منو هو
ڏنر پيار توسان ايڏو مديني جي چار جو

شان تنهنجو جيئن مان ٿو ڄاڻان هي انسان به ڄاڻن
توڪي ڪلهن تي ڪڍي گهمائڻ پٽ تي پير نه آڻڻ
پرين ڇڏ ته پورهيو ڪيان هي جنت جي انعام جو

جنت جي نوجوانن جو سردار حسينڻ آهي
جنهن جو پيار حسين سان ناهي رب کي پيارو ناهي
هيو ڇا ته جذبو عزمي صحابه ڪرام جو

قصيده 74

ڪوئي ڪربلا جون ڳالهيون ڏک اوري ويندو
حب وارن جو هيانءِ صفا جهوري ويندو

☆ خليل خدا جي نالي هڪ ٻچڙو ڏنو
حسين نه ننڍا وڏا سڄو لڏڙو ڏنو
ائين ڪير پنهنجو سڄو گهر گهوري ويندو

☆ يزددين اڳيان ائين بغاوت ڪنهن نه ڪئي
ڇڳا پلا چپ ٿي ويا عداوت ڪنهن نه ڪئي
ايڏي ظلم اڳيان ڪهڙو چپ چوري ويندو

☆ قصور به ڪهڙو هيو پلا بي قصور جو
چڏي هليو چاچي ڪري مدينو حضور جو
جنهن پار ڏي هي پورو جڳ ڏوري ويندو

☆ ٻچن جا ڍوئي ڍوئي لاشا ٿڪجي پيو
پاڻي بند ڏک ڏسي چاچا ٿڪجي پيو
صفا سور ننڍڙو پي دل ڪوري ويندو آ

☆ رڳو عزمي چا لکين غلام حسين جا
جتي ڪٿي قصيده هي امام حسين جا
ڪوئي شان ڳائڻ دادو ڪوئي موري ويندو آ

قصيده
 ڪير ڪير آ جو ڪير آ
 رونءِ باباءِ رونءِ بابا پاڻي ڪاڏهون آڻيون
 بي رحم بيٺا آهن تير تولا ٿاڻيون

☆ ڇيڙا ڏسي هي تنهنجا ڦاٽي ٿو سينو
 پر جي هجي ها منهنجا بابا مدينو
 ڏيانءِ ها مان ڏيانءِ هان مان مور مڪڻ جون چاڻيون

☆ اڪڙيون نه ڪڙ هي مونڏي هر هر بابا
 بي وس آهيانءِ ڏاڍي اصغر بابا
 دور آهن دور آهن پنهنجون جايون اباڻيون

☆ پهرو پليتن ڪيو آ نافذ نديءَ تي
 رحم ڪندا ڇو تنهنجي امڙ اديءَ تي
 ظلم جون مان ظلم جون مان ڪهڙيو ڏسيانءِ ڪهاڻيون

☆ بچڙي سڪيندڙ پاڻي ڍڪ لاءِ اداس آ
 پهتو نه پاڻي پر ويو سر ڏئي عباس آ
 هن ڍڪن لئي هن ڍڪن لئي ويو شهادت ماڻيون

☆ امر الاهي عزمي ٿيو ته هليا هون
 پاڪ حويليءَ ۾ ئي عمر پليا هون
 ڪربلا جي ڪربلا جي جهولن مٿون ڇا چاڻيون

منقبت 76

(سيدنا عبدالقادر جيلاني جي ڪرامت)

منهنجي پير اڳيان دستگير اڳيان

جيڪي بحث لئي عالم آيا
تن ڪهڙا ڏسو پر پايا

☆ گهر کان هليا هت گهوت ويو سمجهي
ڪوئن وارو ڪوٽ ويو سمجهي
تبليغ ڪندا رهيا روز بندا پر ڪيني بغض پلايا

☆ سوچ اها ڪن ڪونه پيا ترڙا
ڪاڏي اسانجا چار اکرڙا
سي به ڪسجي وين ملهه ڏسجي وين ويهي واڙن هوش وڃايا

☆ سرڪار بغداد جي آڏو
ڪير آ جو اٽڪائي مهادو
تن وٺي تڪيو ڪنهن سوال نه ڪيو اڳي جوان جواب ٻڌايا

☆ ڪپڙا ڦاڙي هيٺ ڪري پيا
ناز ڪندا ها نيٺ ڪري پيا
آهيون تنهنجي بلي بس معافي ملي تن روئي پاند پسايا

☆ ويچارن کان پوءِ پڇا ٿي
ڪالهه اوهان کي ويو هت چا ٿي
تن راز ڏسيو رب علم ڪسيو آهي سوال ٿي ياد نه آيا

☆ جن سان ريتل آ رب راڻو
دنيا انهن لاءِ سرنهه جو داڻو
ڪهڙا موڙ ٻڌا تن عزمي ادا جن رب رسول رنجايا
تن ڪهڙا ڏسو پر پايا

منقبت 77
(سيدنا عبدالقادر جيلاني جي شان ۾)

منهنجا دستگير مانا شان اتم آ تنهنجو
ساري دنيا جي وليئن تي قدم آ تنهنجو

☆ اڄ به روحاني طريقي سان تنهنجو فيض هلي
ٿيو اڃان تائين نه اهو خير ختم آ تنهنجو

☆ نه جو انسان سڃاڻي ته مان ان کي ڇا سڏيان
ڇو ته نانگن به سڃاتو هي اسم آ تنهنجو

☆ آ خطرناڪ وڏو پر ڏنگ هڻندي نه ڏنم
جي ڪاريهر کي وڏو ڪنهن به قسم آ تنهنجو

☆ جو انهي رات ۾ ڄايو سو ولي ڪامل ٿيو
ٿيو زماني ۾ جنهن رات جنم آ تنهنجو

☆ شان محبوب سبحاني جو لکڻ کان آ گهڻو
عزمي پورو نه پيو ڪڏ به قلم آ تنهنجو

منتبت 78

(اعليٰ حضرت پير سائين سردار جي ياد ۾)

روضي ڏٺي جي باغ جا گل تون به چڻي وئين
هٿ باجهه جو هن ملڪ سموري تان کڻي وئين

☆ اڃا روضي مبارڪ ۾ ڏنر ستل اکين سان
ڦٽ ڪونه ڇڻي سگهندو هي ڦيڻ ۽ ڦڪين سان
اهڙو ته وڇوڙي جو سڄڻ ڪان هڻي وئين

☆ هيءَ لڇڪ جي قانون قدرتي ۾ هجي ها
لڪ ساھ ڏئي توکي وڃڻ ڪونه ڏجي ها
تي ڌار هميشه لئي منهنجا تاج ڏئي وئين

☆ آءُ ملڪ ٿي مايوس پرين ايڏو پري وئين
ڄڻ قوم سڄي يار تون يتيم ڪري وئين
هر فرد کي بيچيني ڏيون گهوٽ گهڻي وئين

☆ هر امن پسندي جو قدم هو ته تنهنجو هو
دشمن جو گهرڻ خير پي ڪم هو ته تنهنجو هو
خوبين جي ڪري ديس ڇا دنيا کي وڻي وئين

☆ خود چون حڪمران پيا پيرو نه پجين ها
هن موڙ ڏکي تي ته پنهل تون نه وڃين ها
بيتاب ڪري وقت جا خود واڳ وڻي وئين

☆ عزمي جي دعا آءُ ربي رحمت ۾ هجين تون
شل جنت الفردوس جي فرحت ۾ هجين تون
جلدي ۾ جدائي جي اچي بات بڻي وئين.

منقبت 79

(سائين محمد عاشق علي شاه جيلاني جي ياد ۾)

متان چئين: جيلاني جدا ٿي ويو آ
ائين جو مديني ۾ ترسي پيو آ

ويو ظاهري ۾ پنهنجي چانو لاهي
روحاني طرح سان ڪني اڃ به آهي
بقيع مان اسان ڏي نهاري رهيو آ

سائين عاشق علي شاه جيلاني ڪا به شيءِ
رڳو قادرين چا چپر هو سين ليهي
سنن تان ويو سايو لهي اڻ مليو آ

پروان کي پنهنجو ڪرڻ جنهن جي خوبي
ملڻ مهل پاڪر پرڻ جنهن جي خوبي
ننڍن چا وڏن سان مٿيون ڏئي مليو آ

ڪيو ڪيترن آهي اظهار مون سان
سخي پير جو هو گهڻو پيار مون سان
مون جنهن کان پڇيو تنهن اهو ئي چيو آ

☆ ڏکڻ آفريڪا ۾ احسان ڪيائين
جتي ڏيڍ سو کن مسلمان ڪيائين
اهو شرف منهنجي سچڻ کي مليو آ

☆ خدا پاڪ ڏيئي ڇڏيس بادشاهي
تڏهن پي ڪجو گهر ڪا ماڙي نه ٺاهي
ڪيڏو سادگي سان پرينءَ پيار ڪيو آ

☆ جنين پابندي جو ڪيو هو هلاڻو
اسان اڄ انهن کان ڪنداسين پڇاڻو
پڪو يار ڪي ڪنهن ٽڪائي ڇڏيو آ

☆ اهوئي گهرون ٿا اويلي سويلي
اسان جو پلو ٿئي پلي جي طفيلي
اسان جو ته عزمي ادا حال ٿيو آ

منقبت 80

(شان جمعتہ المبارک)

هي جمع جو ڏينهن پي ڪو شان وارو ڏينهن آ
پريل پالن ۽ پلاين سان پلارو ڏينهن آ

☆ گهور چنچر آھ آچر هن جمع جي جيمر تان
صدقي سومر ۽ خميس ٿس مبارڪ مير تان
عين تان قربان اربع ۽ اڱارو ڏينهن آ

☆ ساري هفتي ۾ سڄڻ جو ڇا ته رتبو ٿو بجهي
ڪاٿي تقريرون ته ڪاٿي نعت خطبو ٿو بجهي
رحمتن جي برسندي برسات سارو ڏينهن آ

☆ ڪُل پري اوري ويل اوطاق ۾ آيا نظر
صاف سهڻي ۽ سٺي پوشاڪ ۾ آيا نظر
مؤمنن لاءِ عيد آهي، ڇو ته نيارو ڏينهن آ

☆ هن ڏهاڙي منجهه هڪ اهڙي ته پياري آ گهڙي
جا قبوليت ڪرم ۽ بخشش واري آ گهڙي
جن به ڪئي تعظيم تن لاءِ چوٽڪارو ڏينهن آ

☆ هن سڳوري وار تي ويجهي مري پيو ڇا ڪبي
ٿي اهو احسان واحد جو وري پيو ڇا ڪبي
شان ڇا ڳاڻانس عزمي ڏاڍو پيارو ڏينهن آ

سهر (لوک گيت) ۸۱

گهوت اگيئي آهين ويتر ميهڙ واري ميندي
چاندي جهڙن تنهنجي هٿن کي لال لڳائي ويندي
مرڪ پلي اڄ بسر الله چئي ويل پلاري آئي
لڪ مبارڪون لڪ مبارڪون هٿ خير مبارڪون

☆ سوني منڊي آگر ۾ پيو ٻانهن ۾ سونو راڊو
سنڌي ٽوپي سنڌي اجرڪ توکي ٺهي ٿو ڏاڍو
تيار ٿي تنهنجي کاڌ پرين پوشاڪ پياري آئي لڪ مبارڪون

☆ جيڪا دل جي آس هئي سا پرور پوري ڪئي آ
جوڙ جڙي ويا جانب تنهنجا دور ٿي دوري وئي آ
ويل پلي جون ڏيڻ واڌيون سنگت ساري آئي لڪ مبارڪون

☆ شال اڌل اولادي ٿيندين ماڻين محب جواني
ڏک نه ڏسين ڪو منهنجا مٿڙا هوند هڪ آساني
رحمت جاتا بادل برسن مينگهه ملهاري آئي لڪ مبارڪون

☆ پائر پائيٽا چاچا ماما توکي ڏسي خوش ٿين ٿا
تنهنجي والد صاحب کي سڀ مڙي مبارڪ ڏين ٿا
تنهنجي اڳڻ تي ماشاء الله اهڙي بهاري آئي لڪ مبارڪون

☆ عزمي چئي تنهنجي مهمانن لئي طرحين طعام پڇي ويا
رشتيدار سمورا تنهنجا دوست عزيز اچي ويا
ڪاڄ تنهنجي ۾ جاڏهون ڪاڏهون پرڄي لاري آئي لڪ مبارڪون

سُھرو 82

شاديءَ جا سُھڪران رب مٺي رنگ لايو
 آيا ڀلي مھمان رب مٺي رنگ لايو
 مولا رنگ لايو لايو ٿيا سجايا

گھوٽ جا بابا ڏٺيءَ دل ٺارڻي
 آس ٻڃي ڃي الله ڏيکارڻي
 الله جا احسان رب مٺي رنگ لايو

سِينت ڪٿوري ڪندي آ چوڌاري
 گھوٽ تنهنجي گھر لڳي وئي بهاري
 ڪل ڀلي منهنجا خان رب مٺي رنگ لايو

☆ شان شوڪت سان ٿي آ تنهنجي شادي
 شال ڪندو توکي الله اولادي
 سُونھ ڀريا سلطان رب مٺي رنگ لايو

☆ رات ڀلاريءَ لاڳ لڏا ٿئي
 مامن مرڪي موڙ ٻڏا ٿئي
 ٻھڪن ٿا ايوان رب مٺي رنگ لايو

☆ حمد لکين اڃ چيا تنهنجي چاچن
 ڀائر ڀائڻا سڀ خوش ٿا ٿين
 ڪابه ڪمي آ ڪانه رب مٺي رنگ لايو

☆ عزميءَ پي نوان گيت ٻڌايا
 تنهنجي شغل ۾ هلي هت آيا
 نعتيون پڙهڻ نعت خوان رب مٺي رنگ لايو

سهر 83

سامهون وٺي ويهاريو سڄڻ منهنجو سينگاري
لال جو لاڏو گايان دوستن جي دل ٺاري

☆ هٿن تي مينديءَ جا چٽ به ڏسي سڀ ٺرندا
ننڍڙي جا مائٽ ۽ مٽ به ڏسي سڀ ٺرندا
عید ڪٿي ٿس بابي آس اميدن واري

☆ ماما مليون ڏين جنهن کي پائڻ پاڪر پاتو
چاه منجهان چاچن ۽ سوٽن سيني لاتو
ڏينهن اڄوڪي لاءِ پيو ساهه سين جو ساري

☆ سنت ماڻي سهڻو پنڌڙو ڪري گهر هلندو
مولا ڪندو مرڪي مٽي ڪندڙو ڪري گهر هلندو
شيرن جو پڇڙو آ ڇو پنهنجي دل هاري

☆ سيڄ ڏٺي سيڄ مٿان ويهندو چڙهي جنهن ويلي
شڪرانا خالق جا ڪوڙ پڙهي تنهن ويلي
سيڄ مٿان جيگل ماءُ مشڪن جا مڻ هاري

☆ عزمي عزيزن ڏاڍا قرب ڪيا دعوت ۾
سڪ واري سڏڙي تي پهچي ويا دعوت ۾
سڄڻ ملایا آهن سڄڻن سان رب پياري

سهر 84

مولا منهنجي سڄڻن کي شل روز خوشيون ڏيکاريندو
روز خوشيون ڏيکاريندو اڱڻ تن جا اڃاريندو

☆ شال هجن هر گهر ۾ بهاريون
ڪنهن کي ڏهاڳ نه ڏياريڻدو

☆ ساڳي غريب ۽ امير کي دل آ
ساهر سڀن جو آ ساريڻدو

☆ هر پيءُ چوندو آ پٽ پڙتايان
مالڪ پو شل ماريڻدو

☆ ونين جا ور پيا بڻجن بنا
آس وندي دل ناريڻدو

☆ موڙ ۽ مينديون هر ڪنهن وٽ هوندا
هر ڪو سڀج سينگاريڻدو

☆ حال مطابق هر سڄڻ آهي
سڄڻن جا هٿ ڏٺاريڻدو

☆ واھ نه آکا جن ويچارن کي
تن کي پي رب تاريڻدو

☆ عزمي اميدن جا هر هڪ سهر
جهر جهنگ پيو جهونگاريڻدو

سهر 85

(چليء رات واسطي)

رب سائين کان گھري سون ڏهاڙي ڏهاڙي اها ويل آئي
اها ويل آئي ٿي آجهول سائي

☆ ادڙين سان رب جي اڃ ذات پر تي
کلي پينگهڙي جي جن واڳ ورتي
رب سائين کان.....

☆ لا اله الا الله چئي لال لوڏيو
مليون لولڙيون هي ڏئي لال لوڏيو
رب سائين کان.....

☆ رب جو خزانو پريو خوب پيو آ
راضي ٿيو ته ڪنهن کان وٺڻ ڪونه ويو آ
رب سائين کان.....

☆ ٿيندي شال سيني سڪوئتن جي سولي
سهڻي ويل صدقي جهلي تن جي جهولي
رب سائين کان.....

☆ ميوا ۽ مٺايون ويڙهي ۾ ورهايو
3- منو وات سڄڻن سين جو ڪرايو
رب سائين کان.....

☆ جهڙو سونهن ۾ آ عزمي سلالو
4- اهڙو چڱڙو چوندي رڪجوس نالو
رب سائين کان.....

نظم 86

(ابي جي احترام بابت)

احترم ڪندو ڪر بابي جو
جنهن به ابي جي زيارت ڪئي ديدار ڪيائين ڪعبي جو

☆ لشي پئي ر احساس نه آئي
پيءُ نه پر خود رب رنجائي
قيامت ۾ حقدار نه ٿين متان سهڻي نبي جي محابي جو

☆ شرم ڇڏائي ڇو پٽ ويو ٿئي
ڪڪ پڇي به نه ٻيڻو ڪيو ٿئي
پيءُ ڪراڙو پنهنجي هٿن سان گاهه لڻي ٿو گابي جو

☆ پٿر ڍوئي ٿو ڪي پاليو
ليڙون ڍڪي جنهن جانب جاليو
خيال نه ڪيئي اُن ضعيف ابي جي جرسِيءَ يا جورابي جو

☆ ڪاٿي پي وڃي دير ٿي لائي
گهر وارن ڪي نند نه آئي
ڪيڏو انهن ڪي الڪو سدائين ٿوري پي تنهنجي ٿاڻي جو

☆ ساماڻي پٽ توڙي ٿماني
پوءِ به ملئي پئي وقت تي ماني
روز ٽڪا ڏئي ڪنهن ٿي ٿارِيئي خدشو خون خرابي جو

☆ پير چمي ٿي سوپ انهن جا
ماءُ پيءُ راضي آهن جن جا
عزمي پلي احوال وٺي آ ڪنهن به سڪئيءَ ستابي جو

نظر 87 (امڙجي مان ۾)

نوتي مهر وسي منهنجي پياري امان
منهنجي ڳڻن پري ڳڻ واري امان

نوڙي تڪليفن ۾ جاليو تو
مونکي پيار وڏي سان پاليو تو
ڏئي لوليون خدا کي سنپاليو تو
تنهنجي ڳالهه نه ٿر ڪا وساري امان

☆ منهنجي جان کي جيگل چوٽ لڳي
تون روئي پوين پئي مونکان اڳي
گهريئي رات جو دعا بين اڏائين وڳي
تنهنجي دعائن بيڙي تاري امان

☆ تنهنجو نام چمڻ سان نفعائي نفعي
روز ڏيانس مٺيون ڏه ويه دفعا
منهنجي ڪاڻ سٺي تو سر تي جفعا
ننڊ ڪانه ڪيئي رات ساري امان

☆ جن جيگل کي ته رنجايو آ
تن کي عمر سکون نه آيو آ
تن پوءِ گهڻو پڇتايو آ
وئي وڃڙي جن کان پلاري امان

☆ حق مون تي ڪرڻ تنهنجي خدمت آ
تنهنجي خدمت ۾ وڏي رحمت آ
تنهنجي پيرن هيٺيان جنت آ
چوي عزمي مٺي باجهاري امان

نظم 88

(والدين جي نافرمانيءَ جي سزا)

پتيل پيءُ ماءُ جا آخر نه پڇتائين ته پوءِ چئجانءِ
پتن کان پاڻ پيءُ پتڪو نه لهرائين ته پوءِ چئجانءِ

☆ لڪي جيگل ابي جن کان ڪٿي ٿو ڪونج سان ڪائين
پرائي وات ڏي پيارا نه واجهاين ته پوءِ چئجانءِ

☆ اڳي ٿورو هلي ٿيندين جڏهن محتاج مانيءَ جو
پرين پوءِ پاڻ کي گهر مان نه ڪڍرائين ته پوءِ چئجانءِ

☆ مجاور ٿي رهڻ جي لاءِ تريچا پير تارئيندين
ڪراڙيءَ کي به تنهن پاسي نه سنپرائين ته پوءِ چئجانءِ

☆ ٿڌون ٿوري گهڻي تي اڃ پلي هڻ پوڙهي بابي کي
سپاڻي پنهنجو هڏ گڏ پيءُ نه پڇرائين ته پوءِ چئجانءِ

☆ جهڙي ڪرڻي تهڙي پرڻي سياڻن سڄ چيو آهي
ائين عزمي جيان ٻين کي نه سمجهائين ته پوءِ چئجانءِ

نظر 89

ڇڱائي ڪير چئي ڪنهن کي ڇڱائيءَ تي وڙهي پئبو
اهي پرڪار هن پنهنجا جو پائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ نه ڪڻڪن پوکجن ويلى ادي جن ڏي لڙي اچبو
نه لاٻارن ۾ لينداسون بتائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ اڍائن تن سون واري وڃي تي ويڙهه تي ويندي
گهريا درزيءَ گهڻان پئسا سلائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ چڪي واري سان چالاڪي ڪري اٿڙو ڪڍي اچبو
ڪٽيندو حاضريون آخر پيسائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ بڄو برقي منجهان توڙي ڏيون ڪا وات سان ويندي
مونڪي ڪيڪار ڪيائين رن پرائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ پلا ڊرائيور وڃي ڪاڏي جي تڪڙو آ ته پي توبه
جي ٿورو ٿو هلي هوريان ٿڌائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ هٽيءَ واري کان گهر لائي پلي پائو ڏنا پڇڙا
ته عزمي تنهن ويچاري سان به لائيءَ تي وڙهي پئبو

نظر ۹۵

هميشه ڳالهه هلڪي ۽ اجائيءَ تي وڙهي پئبو
نه ترسي تر به سگهيو آئي پائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ جنهين جي زور تي ڪڏبو اهوئي هٽڪڙي هٽندو
سپاهيءَ جي سنگت واري رهائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ ڏبو گهر لوڻ به نه آئي ڪبا دهمان دل توڙيا
اڃان اڌ چانهه پئي هوندي سوائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ انگل اولاد پنهنجيءَ جا نه مورئون ئي مڃي سگهبا
مگر استاد سان انڊ ڏئي پڙهائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ نه جي هوندو گرم گودو تڪو ٿيو طبيبن سان
سئي جي سوچ جي منهن سان سڃائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ ڪنداسين خوش طبعي مان خود مزاکون پاڻ ماڻهن سان
لڳي ويا پوڳ پائن جا ڦڪائيءَ تي وڙهي پئبو

☆ پرائي شعر ۾ پنهنجو دٻي نالو ڏنو عزمي
جي اڳلي کي خبر پئي ست پرائيءَ تي وڙهي پئبو

نظر ۹۱ .

ويا فيشن ڦري آڪڙ اجائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون
ڏنگين رسمن رواجن جي ڏنگائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ الائي ڇا نه ڇا سرنڊن ڏنو آ ڏاج نياڻين ڪي
اسان مسڪين ماڻهو تنهن بڙائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ گهڻن جي ريس تي آخر وڳو ڪاتن جو وٺو پيو
قلف قرضي ڪيو آهي ڏلائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ اسان جو شان پڳ آهي ڍڪڻ سا عيب ٿا سمجهون
مگر تهذيب انگريزي پرائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ پوي ڪنهن ۾ به ڪم پهريان هلي ٿو يار هوٽل تي
سجڻ جي ڪاڻ قيمي ۽ ڪڙهائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ پرائيوٽ ۾ پٽڙا پڙهائڻ شان سمجهون ٿا
روپين جي راند آ عزمي پڙهائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

نظم ۹۲

خدا هاڻي قيامت ڪر خُداڻي ڪي ڪٿان منهن ڏيون
ڌري تو هانءُ جي ڏاڍاڻي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ ڪيو آ ڌار ڌاڙيلن جيئڻ جنجال ماڻهن جو
وري هر رات چورن جي چڙهاڻي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ مهانگائي ته ماريو پر دوکاندارن به دل توڙي
سڄو سامان نقلي تنهن لچائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ غريبن کان پڇيو آ ڪنهن جي چانور وٽ ته گيهه ڪونهي
نه اوري آ نه پوري آ ڪمائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ وڃون ڪنهن ڊاڪٽر ڏي ڪيئن منل جي فيس ماري ٿي
ڪڍيون آڪاٽ ويٺو تنهن ڪاسائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

☆ وڳو آ ٽن سون جو پر سڀاڻي جا اڍائي سو
رکيو آ اڻ سڀيو عزمي سلائي ڪي ڪٿان منهن ڏيون

۹۳

نظم

روپيا ڏئي وياج تي جيڪي وتن مجبور ماريندا
پنجن ڏينهن ۾ پيجارو ڪرولا ڪار ڌاريندا

☆ هوڙ هيڪر گجهن وانگي جنين به حرام تي هيري
خوشي سان پوءِ پي ويندا مگر ماڪي به هاريندا

☆ ڏيڻ وارا ته وهوا پر وٺڻ وارا به لڪ لهندا
نقا قرضو کڻن جيسين نه نياڻيءَ کي اٿاريندا

☆ نبي سهڻي تڏو مصلو ڏنو ڪاٻر جو ويهاڻو
مگر هي ڏاج ۾ تي وي ۽ دش انتينا به ڏياريندا

☆ رنڊيون پهتيون ۽ راڳيندڙ ته شاديءَ رات شائقڙا
رپيا سڀ ريس تي ڏئي پهت ويلي پاڻ تاريندا

☆ گذاري رات رحمت جي وٺي شيطاني چيڏڪ ۾
جميا پٿڙا ته سي ڪهڙو نبي جو دين جياريندا

☆ مهيني بن کان پوءِ عزمي جي جاڳيو وياج جو والي
ته تاڙي سيٺ سونارو وري گهه مال ڳاريندا

نظم ۹۶

وتن ٿا کير وارا پي چتيون ماڻهن کي چاڙهيندا
ملائي کير ۾ پاڻي سين جي صحت ساڙيندا

☆ منا ڪنهن مينهن جي ٿڌ مان ڪڏهن ڪڙي نه آئي آ
ڪمائي ڪاڻ پيا ماڻهو طريقا ڪوڙ تاريندا

☆ گنجو هڻ کير اهڙي ۾ ته ڪڙي ڪيئن نه بل ڏيندي
دُٻو جاڏي ڏسن تاڏي دُٻو لڄپال لاڙيندا

☆ ڪراڙي مينهن ڪانگهاري آندا تيرهن ڪلا ڪاڏهون
ادي جن کي اگر اهڙو وڪڙ ڏيندو ته ڏاڙهيندا

☆ لقن کي جا لڳي لپري اهڙو مائو به آڻن ٿا
اُتو اڌ کان گهڻو باقي ڪلو کن کير ڪاڙهيندا

☆ اهي عزمي اکر تنهنجا ڪندا ڪهڙو اثر ڪنهن تي
توڙي اوشاق تو جهڙا متو ڪيڏو به ڦاڙيندا

نظم ۹۵

پيچ حال نه ڪڙمت وارن جو
 ويو پورهيو لڙهي ويچارن جو
 ٽڪو ٿورين ڪونه ڪمايو آ
 نه ڪريلن مان ڪجهه آيو آ
 نڪي پيندين يار پڙايو آ
 نٿو خرچ لهي نادارن جو

☆ ويا پهريان وارا چور چٽي
 جيئن جهرڪيءَ کي ڪو باز جهٽي
 هڏ ماري ڪنهن مزا ڪير وٺي
 ڪلي پاڳ پيو پوتارن جو

☆ ناهي ڪوڏيءَ جي ڪاڏهون به ڪسڙ
 اس ڪاريءَ ۾ پيا بڙڪي بصر
 ڇڏيو ماري مهانگائي جي اثر
 ڪليو ڪوڙ ڪندو دڪاندارن جو

☆ بس ڪڙمي الله جي تاري ٻڳي
 ڪونه ڪنهن به دلال جي دل ٿي لڳي
 سڏي شربت پياريندا ها اڳي
 اڄ منهن نه وٺين ٿو هارن جو

☆ رهيو عزمي ادا اهڙو حال ته پو
 ڪٿان ڪڙميءَ جو پوي پورو ابو
 اختيار ڏئين ڪي عرض ڪبو
 احساس ته ڪن ڪجهه پيارن جو

نظم 96

(ادا سائين هڪ سال وؤنڻن جي پوک کي وڃون لڳا
اها صورتحال ڏسي اسان هي شعر لکيو)

خدا ۽ محمد اسان تو رنجايا
وڃون وؤنڻن کائڻ اڳي ڪڏ نه آيا

☆ اها ڳالهه ماڻهن ٻڌن آ ٻڌائي
نٿا ڀو به سوچون ڏمر آ خدائي
اڃان پي اسان جا آهي ڪم اجايا

☆ ٻني ۾ بلايون ٻڻن تي بلايون
گلن گوگڙن ۽ پنن تي بلايون
خدا مينهن وانگي وڃون سي وسايا

☆ دوائن جا ماهر پریشان ٿي ويا
ڏسي ماجرا هيءَ حيران ٿي ويا
ڪيميڪل جا ڪيئي دٻا ٿن ڪپايا

☆ وڃون ٿو ڏسين ڀر وڃون سمجھ ناهن
اهي تو اسان جا ڪرتوت آهن
وڃون جي شڪل ۾ باري سي بچايا

☆ ڏسين حال ٿو پاڻ عزمي ڪچي جو
نٿو سمجھ ۾ پيو ڪنهن کي اچي جو
لهي قرض ڪا ڏهون جيڪي لک لٽايا

نظم ۹۷

تماشو ئي ڏسن وينا اڳر سردار قومن جا
ته آخر ڪير روڪيندو اهي تڪرار قومن جا

☆ وڌي ويو سنڌ ۾ آهي اهو رجحان تيزيءَ سان
رڳو هر روز اخبارون ڀريل هن خونريزيءَ سان
شهر سنسان ۽ بند ٿي ويا وهنوار قومن جا

☆ سوين معصوم بچڙا پي ٿين ٿا ڪاڇ گولين جو
گلابن کان سي ڪچڙا پي ٿين ٿا ڪاڇ گولين جو
ويا تعليم کان رهجي هزارين ٻار قومن جا

☆ قبر جي ڪاڙ هڪ ڪانو به ملندو يا نه رب ڄاڻي
ٻنو ٻه انچ سورڻ تان ٿين قتلار ٿا هاڻي
مسلماني رهي ڪهڙي ڏسو ڪردار قومن جا

☆ حسد جي باهه آ ڪاهي پئي گهر گهر بلا وانگي
ڏسو ٿا خون سان ڳاڙهي سڄي سنڌ ڪربلا وانگي
ٻڏي ڪن ٿي ويا ٻوڙا هي پنڪا ٻار قومن جا

☆ ڪجي ارمان ڪنهن ڪنهن جو ٻڏي ٻڏجي خبر ڪنهن جي
پٽائي گهوٽ جي سنڌڙي لڳي توکي نظر ڪنهن جي
الاڻي ميتبا ڪڏهن اهي آزار قومن جا

☆ ڀريل اوطاق مظلومن سان عزمي آ وڏيري جي
ڪٿي ڪو ڪانءُ ٿو لولو ڳچي لاهين ٿا ڳيري جي
ڪن ٿا. غير مذهب پي ڏسي پرڪار قومن جا

(2010 جي هوڏ ڪانپوءِ پيدا ٿيل صورتحال تي لکيل)

امداد پٺيان پڇ نه منهنجا پاء ڏندو ڪر
جو ڏٺي نه پڇاري انهي کي عرض ڪندو ڪر

☆ مرجان يا موتين سان ڀريل ڪونه ڪٿو ٿئي
لپ لوڻ جي ڪنڊ چانهه ۽ اٺ سير اٿو ٿئي
ڪو ٻوٽو وڃي ٻار چڱو آ نه چندو ڪر

☆ ڏس مند چڙهي وئي آ اڃان هر نه وهين ٿو
پل بيه قطارن ۾ مگر ڪونه نهنين ٿو
اڄ پاڻ کي تون پاڻ گرھ لاءِ نه گندو ڪر

☆ ڪنهن هيڏي عمر پاليو اٿئي ڪيئن پليو آن
ڇو چانورن جي چئن ڪلن ڪاڻ هليو آن
هر موڙ تي پيو آسرو الله سندو ڪر

☆ اين جي او وارن جون ته مهربانيون مڃئون ٿا
پر پاڻ پنڻ تي به اسان هرندا ويڃئون ٿا
گردن مان طمع وارو ڦٽو يار ڦندو ڪر

☆ پاڻي نه ويو پر اهو ٽڪساد ڇڏي ويو
هر ذهن ۾ امداد ئي امداد ڇڏي ويو
اي عزمي ادا تون ته ذرا غور ڪندو ڪر

نظر ۹۹
(وطن ڪارڊ جي لٽ بازيءَ تي لکيل)

ڏکا ڏوٿا ملڻ کانپوءِ ملي مس ٿو وطن ڪارڊ
پگھون پٽڪا لهڻ کانپوءِ ملي مس ٿو وطن ڪارڊ

ڪراڙن کي ڏنر ڪرندي جيڪي گهرو ويا گاهي
تريءَ تي سر رکڻ کانپوءِ ملي مس ٿو وطن ڪارڊ

طريقا ٻيا به هن جيڪر فضيلت ساڻ فارغ ڪن
لٽا ليڙون ٿيڻ کانپوءِ ملي مس ٿو وطن ڪارڊ

☆ اڳي ئي ٻوڏ ماريو آ هتي پي حال بدتر آ
بڪون ڪاتي بيهڻ کانپوءِ ملي مس ٿو وطن ڪارڊ

☆ اڏارو ٿا وٺي پهچون ڪرايو ڪنڌ ۾ پئي ٿو
وساري گهر ڇڏڻ کانپوءِ ملي مس ٿو وطن ڪارڊ

☆ اي عزمي پاڻ ڏي پي ڏس اسان ۾ پي صبر ڪونهي
تڏهن خواري ڪڍڻ کانپوءِ ملي مس ٿو وطن ڪارڊ

(مزا حيه نظر) ۱۵۵

پهريون وار وټر کاتن جو وڳو
چورن پي ان رات اچي ان درزيءَ وارو دکان پڳو

☆ نفس چيو ته رڳو ٿو لوڙين
يار چڱي شيءِ چو نه ٿو چوڙين
استاد ان ڪجهه استيندر ڪر سادي ڪي ٿا سڏن ڊڳو

☆ تاڙ ۾ هو يارو هڪ لالو
سال رڪت وارو هڪ لالو
سوبه سبحان الله سائيڪل تي رستي ۾ منهن مونڪي لڳو

☆ پنجهتر ريبا في ميٽر
ڪونه ڪچير ڪو پڙهائين منتر
دل ۾ چوندو هو به ته هوندو واه جو مون ڦاسايو ڪڳو

☆ ڳالهه ڏسيائون ڏيڍ سوءِ جوڙو
ٽيلر ماسٽر ڪي پيو توڙو
ويچارو وٺندو ٿو وٽي پيو درويشن کان دعاءِ سڳو

☆ سمجهيم سبق ڏنو رب سائين
سڏجين فقير ۽ کاتن پائين
ويس وڏائيءَ وارا پهري جهٽ پٽ ۾ ڪر جهٽ نه جهڳو

☆ عبدالرحيم آ سياڻن اوريو
پير سوڙ جي آهر سوريو
هوندي سان هرشيءَ ٺهندي آ سڄ تي سيت ڪجي نه رڳو

ڪافي ۱۵۱

سج ادا اوڏهن وٺي هل منهنجو جانب آ جڏي
يا اهو ڏسڻو ڏئي ڇڏ ڪيچ مڪران آ ڪڍي

☆ مان ته خوش ٿيس خوب پنهنجا ڏير پنهنجي گهر ڏسي
هو مگر آيا هيا هت روح ۾ ڪجهه ٻيو رهي

☆ حمام دستي ۾ ڪٽيندو جيئن سنڀاسي آستيون
هانو منهنجي ڪي ائين ويا چوٽ ڏئي ڏاڍي چڱي

☆ هيڏي ساري برهه جي هن باهه ڪي ڪاڏي ڪيان
مون کان ترسيو تر نه ٿيندو هوت ريءَ هاڻي هتي

☆ عرضڻو الله ڪي آ ڏي اجازت ايتري
جانبن جي جو پنهان جان ڏيان پنهنجي ٿئي

☆ هنن عبدالرحيم عزمي ڌاري سمجهي ڌار ڪيو
مان ته پنهنجو ڇيڙو ڪيان من ڪڍي ميلو به ٿئي

کافي 102

اڄ مينهن مون کي مرڪائي وڌئي
منهنجو تڪڙو ٻرين ترسائي وڌئي

ملي وقت تي آهين برسي پيو
هو به تنهنجي بهاني ترسي پيو
ڪري اڄ به ستر جي سرسي پيو
گهڻي بيچيني کان بچائي وڌئي

مون گهايل سان گهڙي مس گهاريون
اڌ ريڌل دل پئي ويو رڻايون
اڃان اڪڙيون مون به نه هي ٺاريون
چڪتاڻ کان ساه چڏائي وڌئي

ايڏا وڙ ٿيا اڃان ڇا چاهيندس
سڄي رات سڪون ويٺو لاهيندس
نوان گيت غزل اڄ ٺاهيندس
منهنجي ذات جو رخ بدلائي وڌئي

اڄ نير نه نيٽن ۾ جهلجانءِ
روئي عزمي سور سڀئي سلجانءِ
احوال اندر جا ڪندو هلجانءِ
مولا مس مس يار ملائي وڌئي

کافي 153

محبوب ناهي هت منهنجو ڪوئي
ڪله پاند پڪڙي چيو مانس روئي

☆ ڪيون مانس منتون گهڻيون ٿي گهٽي ۾
☆ چيو مانس ويٺو هوندو سانءِ مٽيءَ ۾
جيترو ڇڏيندين دفتر نه ڏوئي

☆ محبوب منهنجي هر مونجهه مٽي
☆ جڏ پيرڙن ۾ پيو مانس لپتي
قدمن تي لاهي وڌي مانس لوئي

☆ چيائين چڱو مان تنهنجو ٿي آهيان
هاڻي مان توکان ناراض ناهيان
☆ تڏڙي تنهنجي تي اچبو سگهوئي

☆ چيو مانس بڻبو سٿرو نه سانگو
تنهنجو آ مٽڙا ميلو مهانگو
ماڻهن جي مهڻن دل آ ڏکوئي

☆ ائين ٿي اچڻ جو احسان ٿي ويو
عزمي جو اجرو ايوان ٿي ويو
رب کان گهريل جو مليو محب سوئي

کافي ۱۵۶

منهنجي مارن جون مونکي جيڏيون ڙي
مليون رات ميارون ڪيڏيون ڙي

هت مان به خوشي کان نه آئي هان
تقدير هٿان پيٽ تائي هان
چئبو سانگن کان به سهائي هان
وٿيون ڪيئن وڌيون ٿن ايڏيون ڙي

☆ رسي ساهيڙيون به سيئي ويٺيون
مون لاءِ ڇا جو ڇا هت چئي ويٺيون
اڏيون سي به اکر مون تي ڏئي ويٺيون
جيڪي ننڍپڻ ۾ کلي ڪيڏيون ڙي

☆ پنهنجي هانو مٿان هت ڦيري ڏسو
اوهان سان به ڪري اهڙو قصو
پنهنجي لڙڪن ۾ ويهي پاڻ پسو
سهو سبر تي جدايون هيڏيون ڙي

☆ منهنجي لوئي بتيهن لکڻي آ
عزمي لوئي جي لڄ رکڻي آ
نه ڪا چيز هتان جي چڪڻي آ
ڏسو ڪين ڪري اڪيون ٿيڏيون ڙي

ڪافي ۱۵۵

پل اوهين سرتيون سمهي پڻو سور واريون ڪيئن سمهن
هر گهڙي مانديون پرينءَ جي پور واريون ڪيئن سمهن

☆ نينهن جي نشتر ڪيو آ جن جو شينو چاڪ چاڪ
اهڙيون آخر ڪار گهايل گهور واريون ڪيئن سمهن

آ سسئي وانگر جنين کي پيار پرديسي ڪيو
سي پرائو ڏيه ڏوري ڏور واريون ڪيئن سمهن

☆ جن کي هوندو سور ٿينديون سيڄ تي سرهيون ڪڍي
هوت جي خاطر هيئن وهلور واريون ڪيئن سمهن

☆ موت کان اڳ ۾ مري آ جن ڏيڪاريو ڏيه کي
موتو قبل الانتَ جي مذڪور واريون ڪيئن سمهن

☆ توکي عزمي عشق جي نه چڻنگ ڪا چولي لڳي
جي لڳئي چوندين ته هن ناسور وايون ڪيئن سمهن

کافي ۱۵۶

جن مهمانن جي لٿي نيٺ وڃائي وينر
رات انهن کان ٿي اديون خان کسائي وينر

☆ سڀج مٺي مان نه ڪيان هوت هٿان ڪين وڃي
چانو لهي وارث جي منهنجي مٿان ڪين وڃي
ساري حياتي جي لٿي سور پرائي وينر

☆ حال پنهنجي جو پاڻي ڪونه ڏسان ٿي پرسان
پيٺ پلا هٿ منهنجو چاهي رهيو ڇو ترسان
گهر منهنجو لتجي ويو ڪجهه نه بچائي وينر

☆ پاڻ اديون مون پنهنجي عمر عذابن ۾ وڌي
ڪيڇ جو ڪا پنڌ ڄاڻي ٿي ته ڏسي وات سڌي
لهنديس گولي ور کي جيڪو وڃائي وينر

☆ ڏيرن آ ڏاڍ ڪيو پاڻ پنهنون ويو ناهي
ڌاريا هو ڌاريا پر پاروچل پيو ناهي
هو منهنجو آ ۽ مان هن جي سڏائي وينر

☆ ناحق ٿيو ٿس عزمي نيٺ ڦڏو هو به ڪندو
ترسڻ جهڙو ناهي وس ته وڏو هو به ڪندو
ڳڻ ڳالهيون ڪي ته ڏسي پيڇ اڙائي وينر

کافي 107

طرن. يا محمد ڏيهه پڙهجو توڙي ڪارندوين
 ڇا ڏٺو هتي رات راتا ڪاڪ ڪاري وئين ڪري
 ڪا ڪرين ها سوچ سياڻان ڪاڪ ڪاري وئين ڪري

☆ پيو	ڏٺو	هتي	ٻانهن	منهنجي
تي	نه	مارين	ڇو	نه
	ڏيهه	ڏئي	هي	هلاڻا ڪاڪ ڪاري وئين ڪري

☆ پر جي	ڇنڻو	هتي	ڇنين	ها
داغ	دلبرا	ڏين	نه	ها
	پيا ڪري	ها	محب	ماڻان ڪاڪ ڪاري وئين ڪري

☆ ڪله	به	مومل	تنهنجي	هتي
اچ	به	مومل	تنهنجي	آ
	سرجو سائين	پيو نه	ڄاڻان	ڪاڪ ڪاري وئين ڪري

☆ ڏئي	بدن	ڪي	باه	عزمي
سر	نه	ساڙيان	ڇا	ڪيان
	وه	لڳن ٿاهي	وڻاڻان	ڪاڪ ڪاري وئين ڪري

کافي 108

در تنهنجي تان اڳي ڪوڏ ويندس اٿي
نيٺ مونڌي ڪٿي ڪل ت مان پو اٿان

منهنجي هر عيب هر ڏوه کي ليڪ ڏئي
منهنجي دل جا ڏئي ڪل ت مان پو اٿان

☆ هي مٿو منهن ڪٿي تو اڳيان ڇا چوان
رحمدل يار توکي ٿو پيرين پوان

مون خطا دار بيڪار انسان تي
مهر پنهنجي هڻي ڪل ت مان پو اٿان

☆ مون جڏهن کان ڏني تنهنجي ناراضگي
من مان ويو هر مزو تن مان وٺي تازگي

اڄ اکين ۾ پيرين ڇو نه پائي ڇڏيان
تنهنجي پيرن پٺي ڪل ت مان پو اٿان

☆ مرض منهنجي کي ڄاڻين سڃاڻين پيرين
ت به طبيبن ڏي ڇو ٿو ماڻين پيرين

درد دل جي دوا ڏئي ت تون پنهنجي ڏي
دل آ گهايل گهڻي ڪل ت مان پو اٿان

☆ ڏاڍو دلگير ٿي پيو هان دلجاء ڏي
پنهنجي محفل اندر عزمي کي جاء ڏي

جيڪڏهن مرڪ جي مهرباني ڪندين
وهر ويندا ڇڻي ڪل ت مان پو اٿان

گمبٽ واري ادي هوت فقير اچڻ جا احسان، جيڪو گنبد خضري
اڳيان هيءَ ڪافي جهونگاري منهنجي حق ۾ دعائون گهرندو رهيو.

(جوابي) ڪافي 109

رات روئي ڪير منٽ محبوب ڪي
ائين لڳو ڇڻ ت ناراض ٿيو ڪونه هو
پاند پاڻي اچڻ جي رڳو دير هئي
قريدارن جو پرڇڻ ڏکيو ڪونه هو

☆ مون شرم کان جهڪائي وڌو ڪنڌ ڪي
پاڻ مرڪي چيئون ڪر سڌو ڪنڌ ڪي
تنهنجون خاميون خطائون ڪيون درگذر
آسرو ڇو ت تون پي پليو ڪونه هو

☆ پو وڏي نياز سان نوڙي پنهنجون اکيون
پيار واري جي پيرن مٿان مون رکيون
منهنجي محبوب جا پير ويا ٻئي پسي
مون به پاڻي اکين مان اگهيو ڪونه هو

☆ دل به شڪران الله جا سو ڪيا
ديد لاءِ عيد ٿي جنهن ڏسي ڍو ڪيا
چار پيرا چميون ڏئي چيم او پرين
منهنجي دل ڪي به دلدار ٻيو ڪونه هو

☆ عرض ڪيو مون خطا جو آ گهر آدمي
پر خدا واسطي ڪس نه تون خادمي

محب مرڪي چيو : عزمي دلجاءِ ڪر
لست مان تنهنجو نالو ڪٿيو ڪونه هو

کافي ۱۱۵

هڪ پيرو مونڌي ڪڙ سهڻيون اڪيون
پوءِ منهن به متان تون ڏسي نه سگهين

پنهنجو موت ويلو هان يار لڪيون
پوءِ منهن به متان تون ڏسي نه سگهين

☆ تنهنجي موٽ تائين منهنجا مٺا
منهنجي قبر جا ويندا گل به سڪي

نڪي لاش به ويٺا هوندا رڪيون
پوءِ منهن به متان تون ڏسي نه سگهين

☆ تنهنجي عشق جو ساڙيل سڙندو ويو
جيئري ته جگر کي باهه هڻي

اک ٻوٽ بعد به باهيون بڪيون
پوءِ منهن به متان تون ڏسي نه سگهين

☆ قدمن کي چميون ڏئي نيٺ چمانءِ
هٿن کي چميون ڏئي زلف چمانءِ

ويندي ويندي مٺا وڃ چاه چڪيون
پوءِ منهن به متان تون ڏسي نه سگهين

☆ عزمي کي عطر ڇو لايو ٿا
آڻيو خاڪ پرينءَ جي پيرن جي

ويجان ساميءَ ۾ سا خاڪ مڪيون
پوءِ منهن به متان تون ڏسي نه سگهين

کافي 111

اڄ ننڍڙن ٻارن وانگي پرين
ٿوري پيار تي راضي نه ٿيندو سانءِ

هٿين جانب جيڪي ڏينهن جدا
ايڏيون قدمن کي مليون ڏيندوسانءِ

☆ ايڏو ساهه سڪايو ٿئي منهنجو
سڄي عمر چمانءِ نه به سڪ نه لهي

جنهن ويل صدوري ايندين تون
ان ويل تان صدقو ويندو سانءِ

☆ لاغرضن وانگي در تي بيهي
دلدار جو آڌر پاءُ نه ڪجي

رڳو ٻڌڪ ٻڌان تنهنجي آمد جي
اڌ وات تي ڊوڙي ايندو سانءِ

☆ هن دنيا ۾ ڄڻ ٻيو پيرو
محبوب مري وري جيئان ٿو

رب خير سان آڻڻي دير نه ڪر
اهي پير به ڏوڻي پيندو ڪر

☆ عزمي کان پڇڻ وارا ٿا پڇن
نذرانه محبت ڇا ڏيندين

مسڪين هان مون وٽ ٻيو چاهي
سر ساهه سڄڻ گهوريندو سانءِ

کافي 112

جيڪي گذريون هيون گهر کان
اهي ڪونجون ڪهي آيون

منهنجي نيٺن مان نيرن جون
وري ناليون وهي آيون

☆ عمر ساري سڪايل جي
چوڻيون گهر جي مٿان گذرڻون

مٿان روئي پوي ماندو
چريون سوچي نه هي آيون

☆ ڪشالن ڏي نهاريائون
نه ڪو ڏک سور ساريائون

ٿڌي ڪوسي هوا سر تي
سڀئي ڪلندي سهي آيون

☆ ڏڪاريون مون ڏنيون ويندي
ايندي سرهيون نظر آيون

چمان جهنبون انهن جون، جي
عجيبن وٽ رهي آيون

☆ هي عبدالرحيم عزمي ڇا
ويچارو شعر مان ڄاڻي

ڏکي پئي چڻنگ ڪا دل ۾
ستون ازخود نهي آيو

کافي 113

ڪهڙيون اکيون ڪٿي مان محبوب ڏي نهاريان
 زم زم سان نيڻ ڏوٿي ڪوجهيون اکيون اجاريان

سونه سڙدار
 جي سڙدار
 مان سڙدار
 سان سڙدار
 هن سادڙي شڪل کي ڪٿي سو دفعا سينگاريان

☆ احسان
 تيا تيا
 جڏي تڏي
 تي تي
 محبوب جاکٽوڙي مشڪن سان پير ڏٺاريان

☆ پنهنجي
 ڏسان پنهنجي
 ڪڪن جانين
 ڏي ڏي
 چا تي ڪري وڇاڻون دل جا ڏٺي ويهاريان

☆ جن
 لئي ها
 نيڻ ماندا
 آندا
 ڪنهن وقت کان وٺي پيو سڏڪي سڳي گذاريان

(سرائیکی) کافی ۱۱۶

تیکون سایا اے تیڈی گھر جا وٹ دا
میکون خطرا اے میڈی مرجاوٹ دا

☆ بس تئیں وچ ساہ ھے میڈا
رب پاک گواہ ھے میڈا
تساکون کون پاوٹ دا

☆ کران زیارت دا رچ سائین
میکون موقعا ڈی اج سائین
سور سٹاوٹ دا

☆ ھے سخت ضرورت تیڈی
احسان چا کر اج میڈی
دعوت کاوٹ دا

☆ سجا ہفتا مینھن وساوے
رب شال بھانا بٹاوے
تیکون ترساوٹ دا

☆ پیا روح غریب دا روسی
عزمی کون الکا ہوسی
تیڈی ول آوٹ دا

کافي ۱۱۵

هزار سيني ۾ سور آهن، ٻڌايان ڪهڙا رهايان ڪهڙا
اکين ۾ دل ۾ جگر ۾ تانڊا، وسايان ڪهڙا رهايان ڪهڙا

☆ وفا دعائون اکير الڪا
نياز مندي ۽ نيڪ جذبا
طرح طرح جا گڏيا مون تحفا ڪٿايان ڪهڙا رهايان ڪهڙا

☆ دماغ قيدي زبان قيدي
نگاه قيدي سڪون قيدي
اوهانجي زلفن جي قيد مان پي ڇڏايان ڪهڙا رهايان ڪهڙا

☆ ڏکڻ يا اوڀر اتر کان ايندو
الاڻي اوله طرف کان ايندو
اوهانجي آمد جي لاءِ رستا سڃايان ڪهڙا رهايان ڪهڙا

☆ گلاب رابيل رات راڻي
چنبيلي سورج مڪي ۽ نرگس
اوهان پسند جا ٻڌايو گلڙا چتايان ڪهڙا رهايان ڪهڙا

☆ هي شعر سُٿرا ٺهيا نه آهن
انهن ته عزمي کان نند ڪسي آ
هي گيت ڪافيون غزل ۽ نغمان چپايان ڪهڙا رهايان ڪهڙا

ٽيهه اڪري

(الف)

الف: اسانجي رسول تي - مشتاق آ رب تعاليٰ
 رکيائين محبوب تي خود نوانوي نالا
 نه ٿيو آ ٿيندو نه ٻيو شان ۾ هيئن بالا
 عبدالرحيم محمد ﷺ کي رب شان ڏنو اعليٰ
 تون ڪهڙا حوالا - ڪندين پيش ڪتاب ۾

(ب)

ب - باري جيئن رکيو سندو نام آ بيپرواه
 الف لام الف هئي - هي سهڻو نام الله
 مير حا مير ۽ دال سان تيئن مير محمد شاه
 ٻنهي ۾ شد آ ٻئي ريءَ نڪتي وهواه
 لاءِ منجهاران چاه - عبدالرحيم اکين تي

(ت)

ت- توڙي خلقيا رب پيا به پيغمبر خوب
 آدم ابراهيم. اسماعيل ۽ يعقوب
 عيسيٰ، موسيٰ نوح ۽ هود شعيب ايوب
 ڪنهن کي به نه سوا لک مان رب سڏيو آ محبوب
 سو راحت القلوب - عزمي آ هڪ مصطفيٰ

(ٺ)

ٺ- ثواب آ مصطفى جا ڳائڻ ڳڻ اقدس
پنهنجي تعريف ڪرڻ سان هئا ڏاڍا قرب سندس
ڪيئن ته حسان جي حق ۾ ڪٿي هٿڙا مقدس
ڪيائون ٿي دعا اللهم آيد بروح القدس
ڳاء عبدالرحيم پيو بس- تون به ثنا سردار جي

(ج)

ج- جنهين جي انبياء پي مڃن غلامي
عرشي فرشي جنهن پرين جي در جا سلامي
چو نه تنهين شاندار جي ڪجي ڪلامي
عبدالرحيم هتي هتي ٿيندو اهو ئي حامي
فڪر نه ڪر سامي - سرهاڻ ڪندو سهڻو اچي

(ح)

ح- حضور جي ڏي خدا - محبت هيڪاندي
ثنا ڳائڻ کان زبان هجي ويل نه شل واندي
اها ئي دربار ۾ فرياد اٿر آندي
گهرجي عبدالرحيم ڪي سون نڪي چاندي
دل هجي ماندي هر دم پاڪ حبيب لئي

(خ)

خ- خوبي هي نه آ ڪا مون ۾ رب ڄاڻي
 اهو عبدالرحيم ٿي آ رحم ڪيو راڻي
 جو ٿو ٿو ٿو لفظن ۾ مڙهي ڪم آڻي
 رهيو هان رسول جي صفت واکاڻي
 تو هادي جا هاڻي - شڪر پڙهان هن شعر ۾

(د)

د- دروازي يار جي جو ڏنو آ رب ڏس
 اول آءُ محبوب ڏي اتان پرور پس
 سرنه ڏاڻي جيتري ڪانهي ڪنهن لاءِ ڪس
 عبدالرحيم عجيب ريءُ ٿو هلي مور نه وس
 تن جوانن کي آ جس - جن پنهل کي پنهنجو ڪيو

(ذ)

ذ- ذرا محبوب سان پاتل رهي پيچ
 جنهنجي حب حبيب سان ڪمايو تنهن ڪيچ
 ڏس ۾ ڏپرو هجي پر ناهي اهو نيچ
 چو نه اهڙي محبوب جو ڳاڻان عزمي ڳيچ
 ناهي جنهنجو ميچ - سموري سنسار ۾

(ر)

ر- رب شان عطا ڪيو ٿس ڪافي ڪشادو
جيئن ته جتي سوڌو گهميو عرش پرين پيادو
ڪارايو خود عرش تي کيس خدا ڪاڌو
اڃا عبدالرحيم ڪيو عربيءَ ارادو
ويرم ۾ وعدو - والي ڪيو ولسوف جو

(ز)

ز- زياده آ گهڻي منهنجي حبيب جي هستي
دنيا مان جنهن دور ڪيو ظلم زبردستي
آڏو ڪئي عجيب جي منڪر جنهن مستي
عبدالرحيم انهيءَ جي ٿي باه اندر بستي
بس جنت آ سستي- حبيب جي حيدار لئي.

(س)

س- سچڻ جي نام ڪي ٻڌڻ ساڻ ٿڌي
صل الله عليه وسلم جو لفظ نه چار گڏي
اهو آ ڪنجوس پل، اوطاقون اڏي
عبدالرحيم الله ٿو سخي تنهن ڪي سڌي
ادبڪ ساڻ وڌي - جو وٺي نانءُ نبيءَ جو

(ش)

ش- شانائتي کي ڏٺو الله پاڪ انعام
فرمايو فرقان ۾ الاهي احڪام
هڪٻئي کي جهڙي طرح سڏيو ٿا سرعام
ونو منهنجي حبيب جو اهڙي ريت نه نام
هي عبدالرحيم عوام- گهوريائين ڪل گهوت تان

(ص)

ص- صلوات حضور جي جيئن منو آ درود
ناهي وڌ ميناج ۾ مڪڻ ماکي ڏود
عبدالرحيم ٿيڻ ٿو غم پڙهڻ سان نابود
وڏي ڳالهه ته ٿو پڙهي اها عابد تي معبود
۽ ملڪن ۾ موجود - اها وائي وات آ

(ض)

ض - ضدیت ڪم آڻي ڇو هڻجي ويهي وات
خدا کان ناهي جدا منهنجو نور حضور حيات
ڪلمون بانگ صلات ۽ ڏسو التحيات
عبدالرحيم الله آ پاڻ ڳنڍيو هي سات
ڇو ٿو هو واهيات - جدا سمجهي سڄڻ کي

(ط)

ط- طالب دل کي سهڻي ريت ڪجي
ڪوڙيون دعوائون ڪري دل نه پليت ڪجي
عبدالرحيم ائين جهڳو ڪين مسيت ڪجي
جنهن ۾ سڀ مطمئن ٿين اهڙي نيت ڪجي
پختي پريت ڪجي - مالڪ جي محبوب سان

(ظ)

ظ- ظاهر باطني گهڻي يا ٿوري
رڪي حُب حبيب جي - جو لونءُ لونءُ ۾ لوري
پڇا پيو گهرگاهت تيون جند جان به جنهن گهوري
عبدالرحيم انهيءَ لئي ڪا ڳالهه نه آ ڳوري
تنهن جوان جي لاءِ جهوري- ڪهڙي قبر قيام ۾

(ع)

ع- عظيم الشان ٿي تو اسانجي قسمت
عربي گهوت اچي ويو اٿي راجن تي رحمت
ڏڪر ڏسجي ٿي نه تو نه ذري ڪا زحمت
دم دم دعائون ٿي گهريون جنهن لاءِ هر امت
نازل سا نعمت - ٿي عبدالرحيم اسان کي

(غ)

غ - غنيمت نور جي امڙ کي ٿي عطا
 ڏاڍا رنگڙا ڏيهه ۾ ڏينهان رات رتا
 حورن جا هر هر اچي جيگل وٽ جڻا
 عبدالرحيم الحمد جي لنوي لات لڻا
 جهڪائي مٿا - سڀ واڏايون ڏيندا ويا

(ف)

ف - فقير ڪتاب ۾ لکي ڇا خوشخط
 گذريو گهوت جو معجزن سان جنم جويي وقت
 جن مغرورن حاڪمن ظلم ڪيا ٿي سخت
 عبدالرحيم انهن جو اونڌو ٿي ويو تخت
 ابليس ڪٿي بدبخت - چڪو چاليهه ڏينهن سزا

(ق)

ق - قربان وڃانس جيئن نبيءَ نيٺ ڪٿي
 نهاريو جنهن طرف ڏي جڏهن تاج ڏٺي
 ڦٽا تازا قولڙا سهڻي سين هڻي
 پڪين پي اڄ عيد ڪئي عبدالرحيم گهڻي
 بگڙي واه بڻي چون پيا سڀ چاه مان

(ڪ)

ڪ- ڪريم جي ڪرم سان ٿيا سڀ ڪم سٺاوا
برڪت واري بوند سان سڪا ٿيا ساوا
عبدالرحيم عجب قسمن گاه جهجها جاوا
گهوڙا، اٺ، پڪريون رڍون ماميا ڏڻ گواوا
ڍور سيڙهي ڍاوا - چراگاهن ۾ جري

(ل)

ل- لکن ۾ مير سان ٿيا دليين جا سوڌا
زمانن جا معتبر جوان وڏا جوڌا
حاڪم پي هڪدم وينا واچ ڪري گودا
ابوجهل پارا اچي بگڙيا بيهودا
چرڪي پيا شودا - عبدالرحيم انهيءَ دم

(م)

م- مقدر ٿيو جيئن حلیمان جو عجيب
دنيا ۾ ڪنهن دائي جو نه ٿيو هئين نصيب
نپايائين رب جو هئن ساڻ
عبدالرحيم اڳي گهڻو هيس حال غريب
ماڻي محب مجيب - وڏي وڻي وقار ۾

(ن)

ن- نهاگين دابن، جن رهايو راڻو
نالو ٿي تن جو تہ اڄ هڪونهي انڌو ڪاڻو
پايو پورل کان معي ندورن ناڻو
حليمان جي لاءِ هي خاص گليو ڪاڻو
چارهيرو جنهن ڄاڻو - عبدالرحيمر اميد جو

(و)

و- وٺي نينگر منو هلڻ جي ڪيائين
ڪڪر ڇانو ڪندو هليو يڪو گهر تائين
ڪڏڙا ڏئي ڏاچي هلي جنهن تي هئا سائين
عبدالرحيمر اهو جڏهن رنگڙو ڏنائين
ڏه ڏه ڏنائين - مٿيون پوءِ محبوب کي

(ه)

ه- هن تي وڌ قرب ٿيا ٻڌايان ڇا آڻ
ڏاڍو پڪريس ڏيهه ۾ نبيءَ سائينءَ جو نانءُ
حليمان هڪڙي تہ ڇا ٿريو هر پاتي جو هانءُ
اهڙو عبدالرحيمر پوءِ ڏنس پڪرين ڏانءُ
پريائين هر ٿانءُ - کير اڃان نہ کڻي سگهيو

(لا)

لا- لکاپتين لاء جوش مان جي جاگيون
عبدالرحيم امڙ کي چون پيون ساڳيون
پلا تنهنجا پاڳ ٿيا اسان اڀاڳيون
چو ته اسان پنهنجون دليون لالچ سان واڳيون
منزلون جهانگيون- پر فقط ڏوڪڙ ٿي ڦهيا

(ء)

م- عجيب جو ڏيهه ۾ ڪيو ويو ميلاد
عبدالرحيم اچي ويو سڪ وارن کي سواد
عشق وارن اهڙي طرح اڳڻ ڪيا آباد
غمن کان غمگينڙا عزمي ٿيا آزاد
الله ڪيو امداد- سهڻو هر هڪ سائل تي

(ي)

ي- يڪو هر بيت ۾ لکيم شان رسول
تيه اڪري مسڪين جي ڪندا شال قبول
عبدالرحيم الحمد لله نعمت ٿي آ نزول
شان محمد جو لکڻ سهڻو آھ اصول
محب ڪندو مقبول - اکرڙا اڻڄاڻ جا

داستان معراج

(1)

جبريل کي فرمايو جهانن جي ڏٺي وڃ
 معراج جو محبوب ڏي پيغام کڻي وڃ
 لبڙن کي لڄادار لڻي کافور هڻي وڃ
 جاڳاءِ اهڙي ريت جو دلبر کي وڻي وڃ
 حورون به وڻي وڃ جو هي مهمان عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(2)

الله جي فرمان جي تڪميل کڻي آ
 تياري پو اتان جلد ۾ جبريل کڻي آ
 چچ ڄام لڻي حورن جي به تشڪيل کڻي آ
 ڪمزورڙي بوراق جا اڀيل کڻي آ
 سواري جو مليو تنهن کي شرف شان عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(3)

جنهن وقت ڪرمن جي قدم بوسي ڪيائين
 آرام مان جاڳي پيو جهانن جو پو سائين
 تعظيم جا هٿ جوڙي پيغمبر کي چيائين
 چاهيو آ خدا پاڪ قدم عرش تي پائين
 اڄ آندو اوهان لاءِ مون فرمان عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(4)

پوشاک پو جنت جي ڍڪي تيار نبي ٿيو
 بوراق جي هن واڳ وٽي سوار نبي ٿيو
 مسرور به ڪيڏو نه اکين نار نبي ٿيو
 اڄ مرتبي ۽ مان ۾ اظهار نبي ٿيو

ميزبان لکين پيا به هي ميزبان عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(5)

پهريائين پهرين ڪعبي ۾ لڄيال لٿو آ
 نبين ۽ رسولن جو مڙيو ڄاڻي ڄڻو آ
 پرين پيش امام آ ته پنيان سارو سٿو آ
 ان مان به لڳو شان محمد جو ڪٿو آ

محبوب جو الله کانپوءِ مان عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(6)

ٿيا بعد ۾ ٻئي بيت مقدس منجهان راهي
 سدره تي جلي پرٿيا ملائڪ جا سياهي
 اڳتي پو اڪيلو ئي هلي پاڻ پيو ماهي
 پورل نه ڀليو ڪا ٿي ڪيائين نه ڪا ساهي

رف رف جي عجب سواري ۽ جهان عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(7)

جنهن وقت سڄڻ سائين ستين فلڪ تي آيو
 سوچيائين جتي لاهيان حڪم ٿيو ته نه لاهيو
 هي چيز هيو موسيٰ اوهين دلريا آهيو
 نعلين سان گهر گهوت اهو عرش آ چاهيو
 ان تي به اوهان جو اهو احسان عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(8)

الله سان گڏ سال اٺارهن هو گذاري
 ولسوف جي وعدي ۾ اسان توکي نه تاري
 ڌرتيءَ تي وريو واڳ وري خير سان واري
 بدڪار اسان جهڙا اتي پي پيو سنڀاري
 امت جي مٿان محب مهربان عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(9)

ڪيڏي ته مدت کانپوءِ پرين لهي پيو
 در وارو لکن ٿا ته ڪڙو لڏندو رهي پيو
 پاڻي به وضو وارو اڃان تائين وهي پيو
 بستر هو گرم ڇا ته اڃان شان ٺهي پيو
 هن ڳالهه تي هر شخص ٿيو حيران عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(10)

هيءَ ڳالهه ابوجهل ٻڌي چڙ مان چيو آ
 صديق! تنهنجو يار ستو گهر ۾ رهيو آ
 چئي ٿو ته مون اڄ رات مٿي سير ڪيو آ
 محبوب جي پياري کي قصو ڪن تي پيو آ
 پريٽ ٿي چيس آمانا ايمان عجب آ
 معراج جو ٻڌ عزمي داستان عجب آ

(سينگار)

(1)

زلفن تان صدقو وچانء - جيڪي ويا هن وڪري
 چگون چهري پاڪ تي پيون ڪجهه ڪري
 ائين ٿو محسوس ٿئي ڄڻ ڪينجهر تي ڪڪري
 عزمي وٺي نڪري - سين کان سبحان الله

(2)

چهري تان صدقو وچانء - سونه جو آهين سمنڊ
 چند کان سهڻا ڪيئن چوانء چهري کي مان چند
 آهين عزميءَ واسطي مڪڻ ماکي ڪند
 محبت وارو مند - مونکي هزارن ۾ تو هنيو

(3)

نرڙ تان صدقو وچانء تنهنجو نرڙ به آ ٿوري
 پگهر آيل پي وٺان جي ملي منظوري
 سڄڻ سامهون ويه تون ته ڪيان سک پوري
 لهي مجبوري - عزميءَ جي هن اندر جي

(4)

پرن تان صدقو وچانء - اهي پرون ڄڻ پالا
 اهڙو ڪو اسرار ٿئي رکيو رب تعاليٰ
 مون جهڙا مجبور پيو ڏکين ته به ڏالا
 عزمي چئي اعليٰ - ڏاٽر شان ڏئي ڇڏيئي

(5)

اڪين تان صدقو وڃانء - جيڪي هرڻي کان به وڏيون
ڪوهن تي به ڪهي ويون تو صفا چوٽ چڏيون
عزمي جي وس ۾ هجي ته گهر سان گهر اڏيون
ديد سان ديد گڏيون روز ويٺو رڇڙا ڪيان

(6)

لبن تان صدقو وڃانء نڪي لائين ٿو لالي
گهرا پوء به گلاب کان اتر هن عالي
ڪونهين عزمي چئي ڪڏهن ڪلڻ کان خالي
شل وڌاوتي والي - منهنجا ڪلڻا دلبر خوش هجين

(7)

ڏندن تان صدقو وڃانء جيڪي موتين جا داڻان
مت نه تنهنجي مرڪ جي مڪڻ جا چاڻان
ائين عزمي سان هجين شل ريڌل تون راڻا
بين محبن جا ماڻان - تنهنجي تڪڻ تان گهوري چڏيان

(8)

بانهن تان صدقو وڃانء تنهنجي لڪ لهي پئي لوڏ
لڪن ۾ هڪ لال تون ٻيا ڪل ٿي پايان ڪوڏ
عزمي چئي تو عجيب سان هلندي ڪنهنجي هوڏ
جيئن ڌرتيء کائي ڌوڏ - ائين دليون ڌوڏي ٿو وجهين

(9)

هٽن تان صدقو وچانء - اڄ سور سلڻ ڪي ڏي
سا دل سياڻي ڪير چئي جا ڪپرن سان ڪيڏي
عزمي ڪنهن به علاج لڻي وڃي بهڳڻ چو هي ڏي
اهي هٿڙا ڪر هيڏي - ته مان چميون ڏيئي ڇاڪ ٿيان

(10)

پيرن تان صدقو وچان تنهنجا پير پشم وانگي
عزمي جو ان شرف لڻي تن من پيو تانگهي
نيٺ رکان بڻي راه ۾ وڃانء اورانگهي
سڄڻ ڪنهن سانگي - اچي سومرن ۾ سرهو ڪجانء

(11)

گهمڻ تان صدقو وچان تنهنجو گهمڻ گهٽ ناهي
اهڙي تور ته ڪنهن بني بشر وٽ ناهي
ڊيل به ريسون ٿي ڪري مور به مٽ ناهي
عزمي ڇٽ ناهي - مٽ چوي تنهنجو مور ڪي

(12)

گفتن تان صدقو وچانء جيڪي گلڦند کان به لذيد
درد وساري ٿو ڇڏين پل ڪيڏو ڪو به مريض
رڳو عزمي لاءِ نه پر هر دل جو آن عزيز
هردم رب حفيظ - شل هوت حفاظت ۾ رکئي

حالاتي شعر

(ٻوڏ 2010ع)

(1)

وهو جو هيءُ ٻوڏ هئي - ٻيون به ڏٺيون ٻوڏيون
 چورن جون هن وقت پي آهي ٿي هوڏيون
 لنگن تان لاهي ويا گنجيون ۽ گوڏيون
 مهاڻن ماري وڌو جڏ ڪو نه بچيون ڪوڏيون
 ڍور ڏئي پيا پار ٿيون هو ٻانهن وتن لوڏيون
 اڄ ميارون ڇو ڏيون - هو به واري جا محتاج هئا

(2)

وطن ڪارڊ لٿي وڃون ته به لٿيون ۽ باٺا
 عزمي عزت شان سان وٺن ٿا وانا
 باقي بي ڏٺڪن مٿان ڏنڊيءَ جي ٺاٺا
 هي جبل ڪي جانا - هٽندي ڪوڙ هجي پيا

(3)

وطن ڪارڊ واھ جو خلق ڪٿي رولي
 وڃ وارن جي وات تي روزي رب ڪولي
 سادن ماڻهن ڪي سڏي ٻڌائون ٻولي
 ٻڌن ڪي ٻرا ڏئي هو پري ويا جهولي
 عزمي شال الله ڏي عزت جي لولي
 سائين ڪري سولي - هن قوم جو ڪهڙو حال آ

(4)

چڏيو آ امداد جي ماري مجبوري
 خلق خدا جي ٿو ڏسان پنڻ ۾ پوري
 ملي نه ٿو مزدور جو ڪري مزدوري
 هيل گجر يا موري ملڻ عزمي محال آ

(اردو نعت جو رجحان)

(1)

جهڙي ٻولي ۾ ڪجي عزمي شان بيان
 هو به مداحي حضور جو هئي به ان جو مدح خوان
 ليڪن هڪڙي ڳالهه جو ٿيندو آ ارمان
 ٻڌڻ وارا سڀ سنڌي ته به اچي اردو دان
 ماڻهن ۾ وڌندو ڏسي اهڙو روز رجحان
 چوڻ کان چپ ٿي وڃي جي سنڌي ثناخوان
 پو ڪنهن کي آ نقصان - جي ٻوليءَ جو ٻيڙو ٻڏي

(2)

اڳ ڪراچيءَ ۾ هيو اڄ هر هنڌ هي ماحول
 سنڌي نعت نٿي وڻي رڳو اردو جو چوڀول
 سنڌي تون نه اسان ٻڌون، ڇا ٻڌندو استنبول
 مونکي پي مجبور ٿي لکڻو پيو هي ٻول
 جهليو آهي جهول عزمي مون انصاف لٿي

(3)

پاڻ پتوڙيندا وتن ٻوليءَ ڪاڻ اديب
اسانجو هي حال آ اسان تباھ ڪئي تهذيب
اردو وارا ٿا وڃن - لتي هر تقريب
ڏناگر هيا سنڌ جا عزمي اڄ به غريب
اهڙي ڪر ترڪيب - جيئن مولودين جو ملهه ٿئي

(4)

اردو پي آ اکين تي ناهي اردو کان اعتراض
عزمي چانس جي ڪري ڇو ڇڏيان پنهنجو انداز
ڏي هر دم حاضري پوءِ جهڙو پي آواز
ناهيان اردو آسري پل ٿئي نه ٿئي پرواز
منهنجو سنڌي تي آ ناز - مان سنڌيءَ تان صدقو وڃان

(5)

ڇوڻ وارا سوچ ڪن ته آ ٻڌڻ وارو ڪير
ڪنهن ڪنهن هنڌ ڏٺو اتر اهڙو پي انڌير
تير ۾ مير ۾ سمجهبو باقي ٻيو سڀ خير
وتن ۾ ڪجهه فرق آ ڪجهه ڦڪين ۾ آ ڦير
هي عزمي تنهنجو شعر - ٻڌي ڪاوڙيا گهڻا

(6)

وڏڙن جو واهي خدا - اڄ ننڍڙن کي آ چاه
نينگر جا نخرا ڏسي ٿو ٿري سين جو ساه
سينئر سڪڻا وڃن - هٿ روپين وارو واه
اهميت وارن جي نه آ اهميت ڏس اونڌاه
عزمي هر همراه ۾ ٿو چوڪر تي پيسا چئي

باه ۽ پاڻيءَ جو مقابلو

باه ۽ پاڻيءَ پاڻ ۾ ڪيو هڪڙي ڏينهن جهيڙو
 باه چيس ته مان ٻلي تون لڳين ٿو ليڙو
 سياري جي مند ۾ ووڙي ڏس ويڙهو
 عزمي چوڏس ڇلهه جي آ ماڻهن جو ميڙو
 تو ٿڌي ڪي ٿيڙو ڏئي ٻري رڪن ٿا پاڻ کان

(پاڻيءَ جو جواب)

چيس پاڻيءَ: او چري آ توکي سمجهايان
 تون گوري ڪي گندو ڪرين مان چمڙي چمڪايان
 مهاڻن ڪي مان ڏئي ٿڙ تي ترسيان
 گندڻ، مليون، موريون ڪڇا ڪارايان
 عزمي وندرايان - ڄام ۽ نوريون ڄار سان

(باه جو جواب)

باه چيس ٻلي ٻلي پنهنجا عيب نه ٿو ووڙين
 تون ته مهاندا موج ۾ اچي پيڙا ٿو ٻوڙين
 چور پاڻي توکي چون جڏ ڊوه ڪري ڊوڙين
 ان فصل عزمي چوي لکن جا لوڙهين
 تماڙيون توڙين - تون وستيون پائيندو وتين

(پاڻي جو جواب)

چيس پاڻيءَ ۾ منجهان موڙ مار نه جڪ
غضب غريبن سان ڪري ڇو ڪالهه جلايه ڪڪ
اچي عزمي اوچتو مان نه گنديان ها هڪ
جهوپا جهانگيڙن جا ڪل ڪرين ها رک
انهيءَ ڪاڻ الڪ - توکي پيدا ڪو نه ڪيو

(باهه جو جواب)

باهه چيس ته برو نه چئو آ مٿي منهنجو مان
لڙي ڏس لوهار جو ڦيري ڏيد دڪان
ڪهاڙيون ۽ ڪوڏريون ڪيئن سرجي ٿو سامان
عزمي ۽ ٻيا ڪيترا گڏجي ڪن گذران
مان ئي پڇاين نان - گهر گهر منهنجي گهرج آ

(پاڻيءَ جو جواب)

چيس پاڻيءَ پڻ نه تون ٿي مون تي ڳالهه ڪئي
مان نه ٻني سيراپ ڪيان فصل ڪيئن ڦٽي
نان به پڇي پوءِ اول منهنجي بوند اٿي
مونکي ووڙيندا وتن جڏ گرمي ساھ گهٽي
ويني ڏند ڪرتي - عزمي آگ اهو ٻڌي

(باه جو جواب)

چڙ مان باه چئي ڏنو تون مٿي ناهين مَور
جن ملڪ مون مان جڙيا منهنجو ٻيو نالو آ نَور
پورو پورو باه ان هي چوڻي آ مشهور
جوتيان جنگ اونداھ سان هي منهنجو آ منشور
عزمي ضد ضرور ڇڏو ٻوندو آب کي

(پاڻيءَ جو جواب)

چيس پاڻيءَ! ٻڌڻي تون ڪهڙي شيءِ آهين
عزمي سڀ مخلوق جو آ هڪڙو رب سائين
مجوسين کان چو مٺي پاڻ ٿي پوڄائين
شيطانن کي چو نه ٿي جيئري جلائين
اڃان ٿي ڳائين - ته مان ههڙي تهڙي آهيان

(باه جو جواب)

باه چيس ته برابر آ ڪنن جو ڪرڻوت
اجايو اندر ۾ آ پلين کي هي پُوت
جيڪي پوڄين ٿا مونکي منهنجو ٿيندا ڪُوت
عزمي الله پاڪ آ لاشڪ لا يموت
سُري ناهيان سوت - پنهنجي عهد ايمان کان

(پاڻي جو جواب)

چيس پاڻيءَ جاھ مان، اڄ توکان سوپ ڪبي
خواجا خضر، ٿو رھي ھت حال حيات نبي
مون ۾ موتي اڻ ميا پون لال لبي
ڪيان پاڪ پلیدن ڪي ھي مون تي راز ربي
عزمي آگ ٿبي - چوي توکان مان چڱي

(باھ جو جواب)

باھ چيس تہ بلند مان، منھنجا پتنگ پروانا
رڳو عزمي شعاع ٿئي ٿا مڙن مستانا
جائز سجدو سو نہ آ جو پاٽ ۾ ڏين پانھا
روشن ڪاريءَ رات جو مان ڪيان آستانا
تبي ٿو طعنا - اجايو ڏين آگ ڪي

(پاڻي جو جواب)

چيس پاڻيءَ جيڪڏھن مان نہ ھجان موجود
ساھ وارن جو ڪينڪي رھي ڪو بہ وجود
عزمي گل ڦل گاه ٿين نيست ۽ نابود
تو مان ٿن تيار ڪيو جڏھن کان بارود
وئي پلائي بھبود - هر ھنڌ جاري جنگ آ

(باه جو جواب)

باه چيس هيئن بعد ۾ منهن ڪڍي مَرڪي
 بجليءَ نانءُ به منهنجو آ مونڪي بانور آ برقي
 عزمي سائنس جي ڪري ٿي تيزيءَ سان ترقي
 توانائي تيار ڪئي مون مان ٿئون حرڪي
 جڳ پيو حرڪي - آ منهنجي موجودگيءَ ۾

(پاڻي جو جواب)

چيس پاڻيءَ چوچ مان، نه توکي اهميت خاص
 انسانن وٽ ڪو نه هو جڏ بهارڻ جو احساس
 بگهڙ جيئن انسان پيا کائڻ ڪچو ماس
 عزمي پوءِ به وڌيا وسيا نه ٿيا مري ناس
 مونڪي ڏي شاباس - مون زمانو زنده رکيو

(باه جو جواب)

باه چيس بلڪل اها سوچ صحيح ناهي
 ته خاصي اهميت خلق ۾ منهنجي رهي ناهي
 بنا مقصد ڪا هتي چيز ٺهي ناهي
 ڪير ته عزمي پير پر گهٽ ڏهي ناهي
 وڃ وهي ناهي - توکي اٽڪڻ جي اڃان

(پاڻي جو جواب)

چيس پاڻيءَ ۾ ڇپ ڪر متان ٻيهر ڪرين ٻوڪ
 تون دوزخ ۾ دهڪا ڪندين ۽ توکان لڪڻ گهرندو لوڪ
 آبِ ڪوثر مان هوندس مون لاءِ عزمي سڀ پر ذوق
 نبين، ولين، ڪاملن شهيدن کي شوق
 توتي هوندو طوق - پڇاڙي تائين پٽڪي جو

(حل)

تون ڇا تون ڇا تي ائين وڻي ويڙھ وڍي
 پاڻيءَ ۾ پنج دفعا چيس ٿرڙي ٿي ٿڌي
 ليڪن تيز طبيعت جي رڪجي پئي نه ردي
 عزمي پاڻيءَ ۾ اچي هن جي حاج لڌي
 الاءِ ڪاڏي آڱ وڻي ڇڻ آئي هئي نه ادي
 اهڙي ريت ردي - ڪيل ئي ختم ٿي ويو

داستانِ ڪربلا

(1)

ڪهي ڪوٽ رسول جا ڏنا ڪوفين تماشا
هڪ ڀر شادي گهوت جي ٻي ڀر ۾ به لاشا
اڳي اصغر ويو ڪسي نه ڪا به پٺي آشا
ذڪر ڪيان ڇا ڇا - عبدالرحيم امامن جو

(2)

عبدالرحيم امامن جو صبر پي تان سڻ
ڪيڏو ايڏايو ويو منهنجو حسينڻ بهگڻ
پوءِ به پليتن ڪي ڏنو جنهن پاراتو نه پڻ
وسائين واهڻ - وڃي دين جي واسطي

(3)

منهنجي حسين ڪريم جي صبر کانپوءِ دنگ
بدلجي به سگهي پيو عبدالرحيم هي انگ
رضا تي راضي رهيا جيئن رڻگيءَ جو هو رنگ
اسان ناڪارن جو ننگ - سهڻو حسين رکي ويو

(4)

سهڻو حسين رکي ويو هي قائم رستو آ
ٻچا ۽ سر گهور ڪيو جنهن سارو دستو آ
عبدالرحيم اسلام لڻي ڇا ڪيو ڏس تو آ
ويو ملي سستو آ - هي دين اسان توکي ادا

(5)

تيرن جي برسات ۾ قرآن پڙهڻ واري
چمڪايو اسلام کي جانب جڳ ساري
سندس نقش قدم هلان رب جو دم جيئاري
محبت ۾ ماري - شل عبدالرحيم الله سائين

(6)

عبدالرحيم الله ڪري پور اهو پاڙيان
سڄو محرم محبن لئي لڙڪ ويهي لاڙيان
بنا حب جي زندگي سڄي ڪي ساڙيان
بيو نه ٻئي ڳاڙيان - لڙڪ به مون لاءِ لک آ
سرائڪي (7)

ڇا وڃ اصغر مير ميڏا ڏون پاڻي ڍڪ پي آوي
ڏيک معصوم دي حالت ڪون رحم رليا ڪوئي ڪاوي
ڇهه ماه عمر هي بابل دي ايڏا سور ڪيون سر ڇاوي
عبدالرحيم تي ساريان ڪون اج صدقي بخشاوي
(8)

ڇاڪي گهوڙي اصغر ڪون امام حسين نڪل پيا
پاڻي منگيا وڃ ڪوفيان ڪون سخت ڏمر حرمل پيا
اتلي تائين اوڏون تير آيا جو لڳ معصوم دي ڳل پيا
عبدالرحيم الله الله ٿي شهيد گلاب دا گل پيا
(9)

ڪريل والي شهيدان دي ڪيهي صفت سڻاوان
قاسم دا ڏک جواني دا ڏوجها ڪٽڙا لهڪي لاوان
جهنڊي پاوي ڪوئي ميڪون - ميئن ته غصي ڪون ڪاوان
عبدالرحيم امامان دي صبر تون صدقي جاوان

(10)

اوڏي اصغر دير ڪتي - ايڏي امڙي بهدي ڪڙدي
خير دي نال آوي لال ميڏا رو رب دا قران پئي پڙهي
عبدالرحيم امڙ ڏيکي جڏان لاش معصوم پتر دي
ول پي صبر ڪن ڪم گهندي نه چنندي وال نه رڙدي

(اڪين جا احسان)

(1)

سڄڻ رات رُسي هليا پر روڻڻ ريجهايا
عزمي مون به اڪين مان واهڙ وهايا
ڪيا قربائتن ڪٿي سڏڪا سجايا
جن پرين پرچايا - تن اڪين جا احسان ٿيا

(2)

اڪين جا احسان ٿيا ڳوڙها جن ڳاڙيا
وڃڻ وارا وات تان لالڻ ٿئون لاڙيا
رسامي محبوب جي جيرا هئا ساڙيا
ويچارين پاڙيا - اڪين قول عجيب سان

(3)

سڄڻ رات رسي هليا ڏسي خاميون ڪوڙ
عزمي قدمن تي ڪري ڏاڍي ڪٿي هٿ جوڙ
نه مٺا مون مسڪين کي ماريندي منهن موڙ
پرين پيا به ڪروڙ - پر منهنجي دل جو تون ڏٺي

(4)

سجڻ رات رسي هليا ڏسي عيب اپار
 وجهي چار چتن ۾ چنڻ بيلس وار
 ڏسي اهڙا وات تي عزمي جا اظهار
 موڙي خاص مهار - محبوبن مرڪي ڏنو

(5)

محبوبن مرڪي ڏنو بخشي بيچرايون
 رسڻ جهڙا ڪو به ها پر منهنجو مدايون
 چير جهڙا هون اسان تنهنجا ئي آهيون
 عزمي اوڻايون - محبوبن ميني ڇڏيون

ٻارنهن سٽا

(مديني پاڪ جي ياد)

(1)

سجڻ ڏي قافلو ويندي - سجڻ اڃ ياد آيو آ
 مديني پاڪ ڏي پنهنجو وڃڻ اڃ ياد آيو آ

چيو بس ۾ چوڻ واري ڏسو هو گنبد خضري
 دريءَ مان منهن ڪڍي درشن ڪرڻ، اڃ ياد آيو آ

دار محبوب هوٽل کان حرم جي واپس پڪڙڻ لاءِ
 زمادا محل کي اک ۾ رکڻ اڃ ياد آيو آ

گهڙي تريفڪ جي گهيري ۾ ڪرائڻ هر رفيقن کي
ڪشادي روڊ تان هٽ ڏئي هلڻ اڃا ياد آيو آ

گهڙي کن رياض جنت ۾ ملي ٿي جاءِ مشڪل سان
نفل جي انتظاري ۾ ويهڻ اڃا ياد آيو آ

نهاريندي نهاريندي سڄڻ کان الوداعي ٿي
محل بن دائود کان عزمي ڏسڻ اڃا ياد آيو آ

(2)

سفينو پاڳ وارن جو مديني تيار بيٺو آ
مديني پاڪ جو ويتر اچي اوتار بيٺو آ

حرم ۾ خير سان پهچي وڃن مهمان مديني جا
جهلي جهولي هٿن ۾ هر سڄڻ دلدار بيٺو آ

وڃي پر سال پهتا ها سڳورا هيل پي سنيريا
ڏسي پنهنجي نصيبن ڏي اکين ۾ نار بيٺو آ

نهایت عاجزي سان هي اسانجي التجا چڱو
دعا جي واسطي ڊڳ ۾ اچي بدڪار بيٺو آ

منا مولود ڳائي پوءِ اجازت ڏيان عجيبن کي
لکي تازيون ستون عزمي اميدن وار بيٺو آ

(3)

ويڻ وارا مديني جي گهٽين کي نيازڙا چڻجو
حرم جي درين ديوارين پٽين کي نيازڙا چڻجو

ڏنر سعيو ڪري سجدو اتي جاڻي گنبد سامهون
پڙهيم جن تي نمازون تن ٽڪن کي نيازڙا چڻجو

بقيع ۾ با ادب ڏسجو ڪبوتر قرب اوريندي
چڻي اڌ سير ڪن ان جو پڪين کي نيازڙا چڻجو

ٻڌو ٿم چئن طرفن کان چٽيون ٿيون چانو ڪن هاڻي
اڳي هڪ طرف خالي هو چٽين کي نيازڙا چڻجو

مديني جي بهارن کي هوائن کي فضاڻن کي
گلستانن گلن ڇا پر ڪڪن کي نيازڙا چڻجو

الاڻي ڇا نه ڇا عزمي چرين وانگي چڻي ويو آ
اوهانجي دل گهري جن کي انهن کي نيازڙا چڻجو

(4)

نبيءَ جي نعت خوانن جي حرم مان ڪال آئي آ
چيائون خلق پڙ کان پي گهڻي هن سال آئي آ

چيم شايد پلو ناهيان پلي وٽ ٿا پلا پهچن
رڳارڻ شاوڪ منهنجي کي اهائي ڳالهه آئي آ

(A)

ٺناگر هو به سائين جا ٺناگر مان به سائين جو
پسند محبوب کي منهنجي نه شايد چال آئي آ

اميدون ڪو نه ٿو لاهيان جو ٻهڪڻ باجهه وارو آ
ندا ايندي ضرور ايندي نه جا في الحال آئي آ

منو ڪوڙو هتي ڪونهي سين لاءِ پيار ساڳيو آ
پرين جي پيار سان هر دل ٿي مالا مال آئي آ

ڏسين ٿو ڏيهه ۾ عزمي ر ڪا محبوب ماڻهن جا
شڪر ڪر ذات پاڳن ۾ سخي لڄپال آئي آ
(5)

چير دل کي چري دل چو سدورو سال وسري ويئي
نه سنيت هئي نه سعيو هو پلي ڪيو پال وسري ويئي

گهڙيءَ ۾ پاس ڏياري ڪيئن گهرائيندڙ گهرايو هو
ڪيئي جنهن هيڏي لڄپالي اهو لڄپال وسري ويئي

ٻيو روئڻ بنا ڏيندي پڇي کي ماءُ پي ڪانهي
دنيا جي نفسانفسي ۾ گهرڻ ٿي سوال وسري ويئي

ڏسي اڄ پاڳ وارن کي روانو ٿيندي روئين ٿي
سڄا به سال گذري ويا وڃڻ جو خيال وسري ويئي

ڪهڙي سوغات آندي ٿئي پڇي دلبر ته ڇا چوندين؟
ڪني ماحول ۾ عزمي سٺو اعمال وسري ويئي

نعت خوانن لاءِ

نعت خوان حضرات جي سهولت لاءِ فوڪ ڏنن جي فهرست پيش ڪجي ٿي ته جيئن هو شاعر جي منظوم پيغام کي آواز جو روپ ڏئي سگهن. (ادارو)

(1)	ملڙي ملڙي ڪلمي جي	ملڙي، مرسل آئي خوشي ٿي
(2)	رب سائين کي سار	ادا ماڻهون مار
(3)	خدا دا نام گهنو	ڪل ٿي ڪلي ٿي پڙهو لا اله
(4)	ڌڻي ڌر ڇڏيندس	ڪري جيئن به مولا سندس راز
(5)	ڌڻي لڄپال اسان جا	چار ڏينهن گڏ ڪاڌو هو
(6)	صلا الله سبحان الله	نئين
(7)	وڃي جهنگ جهر ۾	سهڻا دل جو رکجان ڌيان
(8)	چڏيو آ نه ڇڏڻو چاه	رابيل جي گل جهڙو يار آ
(9)	اڳ اڳ ۾ رڳ رڳ ۾	قسمت جا اٿي ميلا
(10)	ڌڪ ڏسين ته پو چئجانءِ	روڻ مان واندو ٿيان ته پيو ڪجهه سوچان
(11)	بيا سور ۾ ساڻ ڇڏيندءِ	جڏ سور ستائيندا ٿئي سردار کي
(12)	جيڪي جنت وارا انعام	توڪي ساريان ٿو سنڀاريان سرڪار مدني
(13)	منهنجي شان واري نبي	پنهنجي نانوَ واري منڊي جاني
(14)	ڪير آجو ڪير آجو	ياد تيڏي ياد تيڏي شل نه ميڪون آوي
(15)	خود خدا جي به ذات	وڃي ڏيوس دلجاءِ دل ننڍي نه ڪري

(16)	نبي خدا جو	نبيء جون نعتون پڙهو صلاتون
(17)	سونھ وٽي سنسار	جوڌاري چمڪار سڄڻ تنهنجي شاديءَ ۾
(18)	رحمت جو وسڪارو ٿي	واھ منهنجي حبيب جو پيار گنهگارڙن سان
(19)	ان سائين ڪريم کي سارين نٿو	پل تحفانه موڪل مونڌي پرين
(20)	عشق نبي دل ۾ هجي	ماڻهو پلي سويار ڪن
(21)	رب تار مان تنهنکي تاريندو	جڏي دل جي دولت جا مهجي
(22)	جڏ ڪوئي منهنجو ڪم	رب هڪ آڇوڻ حق تنهنجو به آ
(23)	سرور ڪائنات جو	اڃ لول يڏي آمنه
(24)	ماھتاب چوان	بدڪارن جي گنهگارن جي
(25)	ڪيونبي جو نام مولا	آ خدا جي مهرباني هر جهان جي مٿان
(26)	نه رقيب جو به رقيب	منهنجا مٿا مٿا مٿا نبي ڄام
(27)	منهنجي هن حال تي	چوٽا ايڏو مونکي انتظار ڪرايو جاني
(28)	لڙڪ نوران يوهايا	گهر نه کولي وار ڪارا دلريا
(29)	پنهنجي محب مجيب تان	منهنجو يار ته آهي هٿڙي
(30)	جيئن دنيا هلندي اچي	حاجي ادا هلندا هلو
(31)	ڪهڙي ڪيان ثنا سرڪار جي	چاهي رکيو ساري سنسار ۾
(32)	نورئون اعليٰ نور	پنهنجا ڪم ڪار ڇڏي اڃ يار
(33)	آيو آيو حضور مڪي ۾	ميڏا ماهي مڪڻ دا ڄاڻا
(34)	ٿي جلوي نمائي عربيءَ جي	جڏ محب مڪي ۾ ايندا ويا
(35)	جشن ولادت زنده باد	سهندو ڪير ميار او يار
(36)	وسي رحمت پئي	نئين

(37)	اج پال تا پلايون	پنهنجي نانوَ واري منڊي جاني
(38)	آيو ميلاد آيو	قيامت جي ڏينهن کير نه ڪنهن کي ڪر
(39)	جن دعائون ٿي گهريون	رب ڪريم ڪڪرا جهلايو اسان پلڻ
(40)	جي ن هئي ها نبي اڪرم	مون سان جي نه مليو دلبر
(41)	ائين عرش عظيم تي ويندو نه	تنهنجي ڪاوڙ ۾ آ قرب گهڻو
(42)	جسماني وڃڻ ٿيو جناب جو	تنهنجي ڪاوڙ ۾ آ قرب گهڻو
(43)	سينگار ڪيو حورون	دل چاهين ٿي جنهن کي اهو يار ڪٿان آڻيان
(44)	عرش ڪٿي آ التجا	اي شمر پنج منٽ پورا تون صبر
(45)	ياد ڪجو مسڪين جو پيغام	نالي مٺا تنهنجو ڏاڍو آ مٺو نام
(46)	جنهن ک يگهوٽ گهرندو	هي پي خدا جو آ هو پي خدا جو
(47)	دلبر نبيءَ جي وطن ۾	هڪ سهڻو منهنجي نظر ۾ آهي
(48)	طيبه جي بهارن ۾	منهنجي قبر تي لکي ڇڏجو يار وفانه ڪئي
(49)	او غمتار مدينه	مرڪي ڏک سهنداسين
(50)	جيءَ جباري ڏي	ڏينهن پلاري تي منهنجي پياري کي
(51)	ويني ان ويگاڻي	پلي چين وارا ڏسي آ نظارا
(52)	پاڻ چڪي وٺو واڳون	بيدرد هي زمانو مل ٿڌي نه ملان
(53)	پر ڏي خدا اڏري اڃان	وبه نه وڃ منهنجا مٺا
(54)	شان ۾ افضل شهر مدينو	سنڌي توپي اجرڪ وارا جيئن
(55)	منظري ڪو اهو منظر	نئين

(56)	ميڪون مدينا منور ڏکاوين	سڀ تانگهون لاهي ڇڏجان، سڪيند
(57)	مديني ڏي ويندڙ	پنهل پاء ڦيرو منهنجا فقيها حال ٿي
(58)	وڏي دل کي بهاري	علي اصغر الله ڏيئي حياتي
(59)	اسماعيل امر آيو آ پت	قيامت جي ڏينهن ڪير نه ڪنهن کي ڪم
(60)	ماه منور رمضان مبارڪ	دام ۾ اڄ دندار محمد سام پئي هڪ هرڻي
(61)	هر هڪ غم ٿو تاري	بيهي بيهي وات تي بابا
(62)	ادا روزي رکڻ وارا	ادا قاسم ائين جلدي اديءَ جي دل
(63)	تون غفلت ۾ رهجي وئين	جيڪي اڄ به الهه صل علي
(64)	هتي ڪجهه نه رهندو	هو پي خدا جو آ، هي پي خدا جو
(65)	مان خطا دار مون کان روز	مڪي کان بعد مدينو به منو ڏاڍو آ
(66)	نبي جي چئن يارن جا	جيڪو محبوب ج يدر تان پني خيرات
(67)	سهڻي صحابن واري	قرب ۾ قيد ڪيو ٿي
(68)	آيا سائين ڏي ڪٿي سوال	چيو ڌرتيءَ کي افلاڪ
(69)	آيو هڪ سوال ڪٿي سلمان	هتي رڳو ماڻهو ڪن تڪرار
(70)	اڄ واڳ مڪي مان واري	ڪٿي سانگ ڪيا سڀ سولا اي مولا
(71)	پروانو مصطفيٰ جو حضرت اويس	سردار سات ڏيئي وڃان ڏکي سفر ۾
(72)	نانا سائين ملڪ ساري ۾	اي شمر پنج منت پورا

(73)	لکان شان چا مان حسين	روئين چوڪرا اڄ چوڻو
(74)	ڪوئي ڪربلا جون ڳالهيون	پنهنجي نانوَ واري منڊي جاني
(75)	رونه بابا رونه بابا	ياد تيڏي ياد تيڏي شل نه ميڪون
(76)	منهنجي پير اڳيان	بدڪارن جي عيبدارن جي
(77)	منهنجا دستگير ملا	منهنجي محبوب کي چو سڪ ڏاڍي لڳي آهي
(78)	روضي ڏڻي جي باغ جا	چا لاءِ ٿو چندين چوه توکي چانه
(79)	متان چئين جيلاني	نه گاهي مهيسر نه ميهڙ وٺي ٿي
(80)	هي جمع جو ڏينهن	اي شمر پنج منت پورا
(81)	گهوٽ اڳيئي آهين	قسر خدا جو حيدر آ ڪائنات
(82)	شاديءَ جي شڪرانه	رب ڪندو هن رات منهنجو سائين
(83)	سامهون وٺي ويهاريو	جڏهن اچئي جانيئڙا موت منهنجي
(84)	مولا منهنجي سچڻ کي	اديو نمهنجا عربي اباڻا رات
(85)	رب سائين کان گهري سون	سڪ ڏاڍي لڳي آ او سچڻ
(86)	احترام ڪندو ڪر بابي جو	جڏ محب مڪي ۾ ايندا ويا
(87)	توتي مهر وسي	اوڻي ترس ته ڏيان وڳو نينگر جو
(88)	پٽيل پيءُ ماءُ جا آخر	هزارين قرب هادي جا
(89)	چڱائي ڪير چئي	ساڳي
(90)	هميشه ڳالهه هلڪي	ڏسڻ سان دل ٿي روشن ٿئي
(91)	ويا فيشن ڦري	ساڳي
(92)	خدا هاڻي قيامت ڪر	هزارين قرب هاديءَ جا
(93)	روپيا ڏئي ويا ج تي	ساڳي
(94)	وتن ٿا ڪير وارا پي	ساڳي

(95)	پڇ حال نه ڪرمت وارن جو	اوئي ترس نه ڏيان وڳو
(96)	خدا ۽ محمد اسان رنجايا	رهيو دين لتجي سرعام لوڪو
(97)	تماشوتا ڏسن ويٺا	بندا بانور نه ڪر آخر
(98)	امداد پليان پڇ نه	ڇا لاءِ ٿو چندين چوه
(99)	ڌڪا ڌوڻا ملڻ کان پوءِ	هزارين قرب هاديءَ جا
(100)	پهريون وار ورتم ڪاٽن	جڏ محب مڪي ۾ ايندا ويا
(101)	سج ادا اوڏهن	رحمت اللعالمين آندو وري رمضان کي
(102)	اڄ مينهن مون کي مرڪائي	لڙي محب منا ليو پاڻي وڃ
(103)	محبوب ناهي هت منهنجو	محبوب ميڏ اڄ شام آسي
(104)	منهنجي مارن جون	اديون رات ملهين مان وئي آهيان
(105)	پل اوهين سرتيون	همسفر پنهنجو هجي دلبر باقي ڇا ڪپي
(106)	جن مهمانن جي لاءِ	جڏهن اچئي جانيئڙا هوت منهنجو
(107)	ڇا ڏٺو هئي رات راڻا	سراڻو
(108)	ڊرتنهنجي تان اڳي	باغ ڏي ٿو وڃان گل گلابي وٺڻ
(109)	رتا روئي ڪير منت	ساڳي
(110)	هڪ پيرو مون ڏي ڪڍ	اڄ قرب ڪري منهنجي ڪڪڙن
(111)	اڄ ننڍڙن ٻارڻ وانگي	تنهنجي ڪاوڙ ۾ آقرب گهڻو
(112)	جيڪي گذريون هيون گهر	فقيراني طبيعت جو
(113)	ڪهڙيون اڪيون ڪڍي مان	اڄ ڏٺي ڪسن سياڻي تن جي پ
(114)	تيڪون سايا اي تيڏي	دل تي هت يار دل پئي ڏڙڪندي
(115)	هزار سيني ۾ سور آهن	عزيز مون کي دفن ڪري ويا

1